

Шопоголік

Автор:

Софі Кінселла

Шопоголік

Софи Кинселла

Ребекка Блумвуд – звичайна молода дівчина. Проте в неї є одна таємниця... Вона шопоголік. І хоч як Ребекка намагається позбутися своєї залежності, кожен новий розпродаж чи сезонні знижки зводять ці спроби нанівець. Дівчина заборгувала банку велику суму грошей, її шафки переповнені одягом, але навіть це не може зупинити Ребекку. Коли менеджер банку Дерек Сміт починає справжнє полювання на героїню, аби змусити її сплатити борг, вона вирішує: досить! Час навчитися контролювати себе і свої кошти. Марнотратка і шопоголік, Ребекка за дивним збігом обставин отримує пропозицію стати консультанткою у компанії молодого фінансового генія Люка Брендона....

Софі Кінселла

Шопоголік

Цю книжку присвячено моїй подрузі й агентові Арамінті Уїтлі

Подяка

Я щиро вдячна Патрикові Плонкінгтон-Сміту, Лінді Еванс і всій команді Transworld, Целії Гейлі, Марку Лукасові та всім у LAW, Нікі Кеннеді та Джессіці Бакмен, Валері Госкінс і Ребецці Уотсон, а також Брайянові Сібереллу із САА.

Особлива подяка Саманті Вікгем, Сарі Мансер, Полові Уоттсу, Шантал Рузерфорд-Браун, моїй чудовій родині, і, звичайно, Джеммі, що навчила мене ходити по крамницях.

«Ендвіч-Банк»

Сталліон-сквер, 1

Лондон W1 3HW

Міс Ребекка Блумвуд

Джервіс Роуд, 63, кв. 4

Бристоль BS1 0DN

Шановна міс Блумвуд!

Вітаємо! Як випускниця Бристольського університету Ви, безсумнівно, пишаєтеся своїми успіхами.

Ми, представники «Ендвіч-Банку», також пишаємося нашими успіхами, адже дбаємо про своїх клієнтів, а наша гнучка система рахунків задовольнить будь-які бажання. Ми особливо цінуємо завбачливий підхід до клієнтів Вашого статусу.

Тож пропонуємо Вам, міс Блумвуд, як випускниці університету, підвищений ліміт безвідсоткового кредиту на суму 2000 фунтів на перші два роки Вашої роботи. Якщо Ви вирішите відкрити рахунок в «Ендвіч-Банку», то відразу ж отримаєте доступ до цієї послуги

. Ми щиро сподіваємося, що Ви скористаєтеся цією унікальною пропозицією, та чекаємо на Вашу заявку.

Іще раз прийміть наші вітання!

Із найкращими побажаннями

Найджел Фейрс,

менеджер із маркетингу серед випускників

(враховуючи ваше фінансове становище)

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем Роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

На додаток до моїх листів від 3 травня, 29 липня та 14 серпня повідомляю Вам, що термін Вашого безвідсоткового кредиту добігає кінця 19 вересня. Також нагадую Вам, що Ви значно перевищили узгоджений ліміт на суму 2000 фунтів.

Поточна заборгованість за Вашим рахунком становить 3794 фунти 56 пенсів. Будь ласка, зателефонуйте моїй помічниці Еріці Парнелл, аби домовитися про зустріч для обговорення цього питання.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,

менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем Роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Щиро співчуваю Вам із приводу перелому ноги.

Після одужання зателефонуйте, будь ласка, моїй помічниці Еріці Парнелл, щоб домовитися про зустріч для обговорення ситуації з Вашою заборгованістю.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,

менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем Роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Щиро співчуваю Вам із приводу гнійної ангіни.

Після одужання зателефонуйте, будь ласка, моїй помічниці Еріці Парнелл, аби домовитися про зустріч для обговорення Вашого фінансового становища.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,

менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Один

Гаразд. Жодної паніки. Жодної паніки. Це ж лише рахунок «Віза». Папірець, кілька цифр. Тобто... ну що страшного може бути в цифрах?

Я витріщаюся крізь шибку офісу, розглядаю автобус, що іде по Оксфорд-стрит, умовляючи себе відкрити білий конверт, що лежить на моему охопленому безладом столі. «Це просто звичайнісінький папірець», – повторюю я собі втисячне. І я начебто не така вже й дурна, правда ж? Я чудово знаю, яка в ньому буде вказана сума.

Майже знаю. Приблизно.

Там десь близько... двохсот фунтів. Ну, може, триста. Так, має бути триста. Щонайбільше – триста п'ятдесят.

Я мимохіть заплющую очі й починаю підраховувати. Костюм із «Джигсоу»... Вечеря зі Сьюз у «Куагліно»... Той розкішний червоно-жовтий килимок. Він коштував 200 фунтів, подумати лишень! Але він, звісно, вартий тих грошей до останнього пенні – усі від нього просто в захваті. Ну, принаймні Сьюз у захваті.

А той костюм у «Джигсоу» я купила за зниженою ціною, дешевше аж на 30 відсотків. Тож на ньому я насправді заощадила грошей.

Я розплющую очі та простягаю руку до рахунка. Щойно мої пальці торкаються паперу – згадую про нові контактні лінзи. Дев'яносто п'ять фунтів. Це чимало. Але взагалі-то я мала їх купити, чи не так? А що мені було робити: пересуватися навпомацки?

А ще довелося купити нову рідину для лінз, прикольний футлярчик, гіпоалергенну підводку для очей. Тож усе разом вийде... фунтів чотириста?

За сусіднім столом Клер Едвордс підводить погляд від своєї пошти. Вона розкладає листи охайненькими стосиками так само, як і щоранку. Скріплює їх резинками і чіпляє підписи на кшталт «Відповісти терміново» або «Не терміново, але відповісти». Мене дратує ця Клер Едвордс.

– Усе гаразд, Бекі? – запитує вона.

– Чудово, – спокійнісінько відповідаю я, – просто читаю листа.

Я недбало засовую руку в конверт, але пальці ніяк не витягнуть із нього рахунок. Вони чіпляються за папірець, а всі думки – як і щомісяця – захоплює моя потаємна мрія.

Хочете дізнатися, яка в мене потаємна мрія? Вона прийшла до мене через історію про банківську плутанину, яку я колись прочитала в газеті. Мені та історія так припала до серця, що я її вирізала й причепила на двері шафи. Два рахунки за кредитками надіслали не тим людям, і – як вам таке? – обое сплатили не за своїм рахунком, навіть не втямивши цього. Вони сплатили кредити одне одного, навіть не поглянувши на них.

І відколи я натрапила на цю байку, я таємно мрію про те, щоб таке саме трапилось й зі мною. Якась старенька з Корнуолла, що перейшла на дитячий розум, отримає мій велетенський рахунок і заплатить, навіть не поглянувши на нього. А я одержу її рахунок за три бляшанки котячої їжі по 59 пенні й, звісно, сплачу за ним навіть не замислюючись. Усе по-чесному.

Я втуплююся в шибку, губи мої розтягуються в посмішку. Я впевнена, що цього місяця це станеться – моя таємна мрія от-от справдиться. Але коли я нарешті витягаю-таки рахунок із конверта, – мене під'юджує допитливий погляд Клер, – моя посмішка стає все менш широкою і зрештою зовсім зникає. Щось гаряче стискає мое горло. Щось дуже схоже на паніку.

Сторінка аж чорна від цифр. Вербечка звичних назв пробігає перед моїми очима, неначе в торговельному міні-центрі. Я намагаюся вихопити щось, але вони мчать надто вже швидко. «Торнтон», – нарешті розбираю я. «Шоколадниця Торнтон»? Що в біса я забула в «Шоколадниці Торнтон»? Я ж начебто на дієті. Цей рахунок не може бути правильним. Він не може бути моїм. Я не змогла б витратити стільки грошви.

«Без паніки!» – волаю я подумки. Головне – не панікувати. Слід просто прочитати кожен рядок поволі, один за одним. Я глибоко вдихаю, змушую себе спокійно зосередитись і починаю від самого початку.

«У Сміта» (ну, це нормально. Канцелярія потрібна всім).

Взуттевий (також).

Оптика (необхідність).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Наша ціна» («Наша ціна»? А, точно. Новий альбом «Шарлатанів». Ну не могла ж я його не купити?).

«Белла Паста» (вечеря з Кейтлін).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Ессо» (бензин не враховую).

Ресторан «Кугліно» (дорого – але ж це був особливий випадок).

Кафе «Прет-а-Манжер» (у мене тоді ще грошей не вистачило).

«Оддбінз» (як же без вина?).

«Багаті килими» (що? А, так, той килимок, той дурнувятий килимок).

«Ля Сенза» (спокуслива білизна для зустрічі з Джеймсом). «Агент Провокатор» (іще спокусливіша білизна для зустрічі з Джеймсом. Ха. Було б куди її вдягати).

«Усе для тіла» (та щіточка для шкіри, без якої просто неможливо).

«Некст» (біла сорочка – нічого особливого, але за зниженою ціною).

«Міллетс»...

Мої думки спиняються. «Міллетс»? Та я взагалі не заходжу в «Міллетс». Що в біса я забула в «Міллетс»? Я спантеличено розглядаю рахунок, зморщивши лоба, намагаюся збагнути – і тоді правда зненацька звалюється на мене. Це ж очевидно. Хтось інший користувався моєю карткою.

Боже мій. Я, Ребекка Блумвуд, виявилася жертвою злочину. Усе стає на свої місця. Якись зловмисники заволоділи моєю картою і підробили мій підпис. Як знати, де ще вони нею розраховувались? То ось звідки стільки цифр у моєму рахунку! Хтось добряче закупився з моєю картою по всьому Лондону, вирішивши, що йому просто так минеться.

Але як їм це вдалося? Я нишпорю в сумці, знаходжу гаманець, відкриваю – і ось вона, моя «Віза», просто переді мною. Я витягаю її та втуплююсь у неї. Хтось поцупив її з мого гаманця, скористався нею – і поклав на місце. Це має бути хтось зі знайомих. Боже мій! Хто?

Я підозріливо озираю офіс. Хто б це не був – клепки йому бракує! Скористатися моєю картою в «Міллетс»! Це ж просто сміховинно. Можна подумати, я хоч колись хоч щось там купувала!

– Я ніколи навіть не заходила до «Міллетс»! – промовляю я вголос.

– Заходила, – заперечує Клер.

– Що? – обертаюся я до неї, не надто задоволена, що вона влазить. – Не заходила!

– А хіба не там ти купувала прощальний подарунок для Майкла?

Я дивлюся на неї і відчуваю, як посмішка зникає з мого обличчя. От вівця! Ну звісно ж. Синя штормівка для Майкла. Та бісова синя штормівка з «Міллетс».

Три тижні тому, коли Майкл, наш заступник редактора, звільнився, я зголосилася купити для нього подарунок. Я прийшла до крамниці з коричневим конвертом, повним монет і купюр, і вибрала штормівку (повірте, це саме те, що йому треба!). І в останню мить – тепер я про це згадала – я вирішила, що заплатити варто картою, а вся ця готівка мені знадобиться.

Чудово пам'ятаю, як витягла чотири п'ятифунтові папірці, акуратно переклала їх до свого гаманця, відібрала фунтові мідяки й кинула їх у відділення для монет, а решту дріб'язку просто висипала на дно сумки. І – Боже мій! – пам'ятаю, як я думала, що мені не доведеться йти до банкомата. Я думала, що тих шістдесяти

фунтів мені стане на кілька тижнів.

То куди ж вони поділися? Не могла ж я витратити шістдесят фунтів, навіть цього не помітивши? Чи могла?

– А чого ти взагалі про це заговорила? – питає Клер, нахилиючись уперед. Я бачу, як її дрібненькі оченята поблискують за окулярами, пронизуючи мене поглядом. Вона знає, що я вивчаю свій рахунок за «Візою».

– Просто так, – відповідаю я, скоренько переходячи до другої сторінки рахунка.

Але мене вибито з колії. Замість того щоб, як зазвичай, поглянути на «Мінімальний необхідний платіж», навіть не дивлячись на загальну суму, я раптом розумію, що втупилася просто в цифру в нижньому рядку.

Дев'ятсот сорок дев'ять фунтів шістдесят три пенси. Чітко, чорним по білому.

Я мовчки дивлюся на неї з півхвилини, потім запихаю рахунок назад до конверта. Чесне слово, у цю мить я впевнена, що цей папірець жодним боком мене не стосується. Може, якщо випадково впустити його на підлогу за моїм комп'ютером, він просто зникне. Його зметуть прибиральники, і я зможу сказати, що взагалі його не отримувала. Не можуть же від мене вимагати, щоб я сплатила за рахунком, якого навіть не отримала?

Я вже подумки складаю листа: «Шановний головний директоре “Візи”. Ваш лист мене дещо спантеличив. Про який саме рахунок ідеться? Я від Вашої компанії жодного рахунку не отримувала. Я не злякалася Ваших погроз і попереджаю, що напишу про Вас Анні Робінсон на телепрограму “Сторожовий пес”».

А ще завжди можна поїхати за кордон.

– Бекі? – стріпнувши головою, я бачу, що Клер витріщається на мене. – Ти закінчила матеріал про Ллойд?

– Майже, – обманюю я. Вона не зводить із мене очей, тож доводиться розгорнути той документ на весь екран, просто щоб показати мое прагнення працювати. Але якоїсь трясці вона все ніяк не відводить очей.

«Миттєвий доступ до рахунку – значна перевага для вкладників, – друкую я на екрані, слово в слово переписуючи з прес-релізу, що лежить переді мною. – Також пропонуємо особливі відсоткові ставки для тих, хто вкладає понад 5000 фунтів».

Я ставлю крапку, сьорбаю кави і перегортаю прес-реліз на другу сторінку.

До речі, це і є моя робота. Я журналістка фінансового журналу. Мені платять за те, що я пояснюю іншим, як поводитися з грошима.

Звичайно, це не та кар'єра, про яку я завжди мріяла. Ніхто з тих, хто пише про фінанси, не мріяв це робити. Вони можуть казати, що їх «зацепила» тема фінансів. Це все брехня. Насправді їм просто не дісталася робота, на якій можна писати про щось більш захопливе. Вони намагалися влаштуватися в «Таймз» і в «Експрес», у «Мері-Клер» та у «Вог», у «ДжейК'ю» та в «Лоадед», а у відповідь чули лише «Забирайся звідсіля!»

Тож вони взялися шукати роботу в «Сталеливарських новинах», «Сироробському віснику» чи «Інвестиційному щотижневику». Зрештою їх узяли на наймаруднішу роботу якогось найостаннішого помічника, якому платять копійки – і вони були за це вдячні. І відтоді так і пишуть про сталь, сир чи інвестиції – просто тому що ні в чому більш ні бельмеса не тямлять. Я сама починала у виданні з привабливою назвою «Про особисті інвестиції». Я навчилася передирати матеріали з прес-релізів, кивати на прес-конференціях і вигадувати питання, які звучали так, ніби я тямлю, про що говорю. Через півтора року – хоч у таке й важко повірити – мене переманили у «Вдалі вкладення».

Звичайно, я так нічого й не дізналася про фінанси. Люди на автобусній зупинці кумекають у фінансах краще за мене. Школярство петрає в них іще ліпше. Я тут пропрацювала вже три роки й досі чекаю, що мене хтось таки підловить.

По обіді редактор Філіп гукає мене на ім'я, і я злякано озираюся. – Ребекко? – говорить він. – Є розмова. Філіп киває, щоб я підійшла до його столу. Здається, його голос зненацька притишується, стає майже змовницьким, і він так посміхається мені, ніби збирається повідомити якісь хороші новини.

«Господи», – лунає в моїй голові. Підвищення. Це має бути воно. Він розуміє, як несправедливо те, що я заробляю менше, ніж Клер, і він зараз підвищить мене до її рівня. Або й іще вище. І скаже про це мені на вушко, щоб Клер не було прикро.

Мої губи самі собою розтягуються в широченну посмішку, я встаю і проходжу ті кілька метрів до його столу, намагаючись триматися спокійніше, але вже розмірковуючи, на що я витрачу свою підвищену зарплатню. Звичайно, те крутезне пальто з «Віслз». І щось із тих чорних черевичків на високих підборах із «П'ед-а-Тер». Може, помчу у відпустку. І сплачу за тим довбаним кредитним рахунком раз і назавжди. Я от-от пурхну в повітря, сповнена полегшення. Я знала, що все буде добре...

– Ребекко? – він тицяє мені якусь картку. – Я не потрапляю на цю прес-конференцію, – каже він, – але там, схоже, буде щось цікаве. Ти підеш? Це в «Брендон Коммюнікейшенз».

Я відчуваю, як радість, мов борошно, осипається з мого обличчя. Він мене не підвищить. Мій заробіток не збільшиться. Я почуваюся зрадженою. На біса він так посміхався до мене? Він же мав усвідомлювати, що дарує мені надію. Бездушний покидьок.

– Щось сталося? – запитує Філіп.

– Ні, – кидаю я. Але не можу вичавити із себе посмішку. Мое новеньке пальтечко й мої черевички зникають із моєї уяви, тануть, мов сніг навесні. Жодного підвищення. Лише прес-конференція про... я зиркаю на картку. Про новий інвестиційний фонд. Як таке взагалі може здатися комусь цікавим?

– Можеш написати про це для новин, – каже Філіп.

– Гаразд, – відповідаю я, знизавши плечима, і йду від нього.

Два

Дорогою на прес-конференцію мені треба купити лише одну важливу річ – «Файненшел Таймз». Це видання – найкраща прикраса для дівчини. Його головні переваги:

1. Воно має гарний колір.

2. Коштує лише 85 пенсів.

3. Якщо зайти до кімнати, затиснувши його під пахвою, вас починають сприймати серйозно. З «Файненшел Таймз» у руках можна базікати будь-які нісенітниці, а вас усе одно вважатимуть не за легковажне дівчисько, а за високоосвічену інтелектуалку, та ще й із широкими інтересами.

На співбесіду, коли влаштовувалася у «Вдалі вкладення», я прийшла з примірниками «Файненшел Таймз» та «Інвесторського вісника» – і мені не поставили жоднісінького питання про фінанси. Пам'ятаю, що ми теревенили про відпустки, вілли та гризотню серед інших редакторів.

Отож я зупиняюся біля газетяра, купую «Файненшел Таймз» і вишукано затискаю його під рукою, милуючись власним відображенням у вітрині «Денні та Джордж».

Виглядаю непогано, як на мене. Я одягнена в чорну спідницю від «Френч Коннекшен», просту білу футболку з «Нікербокс» і короткий ангоровий кардиган, що його купила в «Маркс та Спенсер», але виглядає він, як ніби придбаний в «Агнес Бі». І нові туфлі з квадратним передком із «Гоббс». І це ще не все! Хоча ніхто їх і не бачить, я знаю, що під цим одягом мене прикрашає мій розкішний новий комплект – трусики та бюстгальтер із вишитими жовтими трояндами. Це найкраще з усього, у що я вбрана сьогодні. І насправді я майже не проти б потрапити під машину, щоб їх побачили всі.

Це в мене звичка така – подумки підписувати весь одяг, який я ношу, неначе для сторінки журналу моди. Я роблю це вже багато років – відтоді, як читала журнал для дівчаток-підлітків «Джаст Севентін». Для кожного випуску журналісти зупиняли дівчинку серед вулиці, фотографували її та перелічували весь її одяг: «Футболка «Челсі Гьорл», джинси «Топ Шоп», взуття: позичила в подруги». Я жадібно читала такі переліки – і досі, купивши щось у недостатньо крутій крамниці, я відрізаю лейбу. Тож якщо мене колись зупинять на вулиці, я зможу вдати, що не знаю, звідки це.

Та грець із ним. Отож стою я, розглядаю себе, думаю, що маю-таки нічогенький вигляд, майже бажаючи, щоб з'явився з фотоапаратом хтось із підліткового журналу – аж раптом в очі мені впадає дещо, на чому вони уважно зосереджуються – а серце в мене зупиняється. У вітрині «Денні та Джордж» майже непомітна темно-зелена табличка, на якій кремовими літерами написано: «РОЗПРОДАЖ».

Я витріщаюся на цю табличку – і серце мое шалено калатає в грудях. Це неможливо. У «Денні та Джордж» не може бути розпродажу. Тут ніколи не буває розпродажів. Їхні хустки й шалики такі омріяні, що вони могли б продавати їх удвічі дорожче. Кожен, кого я знаю в цьому житті, жадав би отримати шарф із «Денні та Джордж». (Окрім моїх мами й тата, звісно ж. Мама переконана, що все, що неможливо купити в «Бентоллз оф Кінгстон», – суцільний непотріб.)

Я ковтаю, ступаю кілька кроків уперед і смикаю двері крихітної крамнички. Двері розчиняються, і гарненька білявка, що працює тут, підводить погляд. Не знаю, як її звати, але вона завжди подобалася мені. На відміну від тих чванькуватих корів з інших крамниць одягу, вона не проти, щоб я нескінченно стояла, витріщаючись на вбрання, якого не можу дозволити собі купити. Я зазвичай десь із півгодини умліваю над шаликами в «Денні та Джордж», а потім чимчикую до «Аксессорайз» і там купую щось, щоб трохи звеселитись. У мене накопичилася вже ціла шухляда заміників «Денні та Джордж».

– Доброго дня, – кажу я якомога спокійніше. – У вас... У вас розпродаж.

– Так, – усміхається білявка. – Дещо незвично для нас. Я оглядаю приміщення. Бачу цілі купи охайно поскладаних шаликів, а над ними – темно-зелені таблички «Знижка – 50%». Принтований оксамит, оздоблений бісером шовк, вишиваний кашемір – і все з невеличкою емблемою «Денні та Джордж». Вони оточили мене. Я не знаю, куди ступити. У мене от-от почнеться напад паніки.

– Здається, вам завжди подобався оцей, – каже привітна білявка, витягаючи зі стосика перед собою сяйливий сіро-блакитний шалик.

О Боже, так. Пам'ятаю його. Із шовковистого оксамиту, оздоблений світло-блакитним візерунком, по якому розкидані переливчасті намистинки. Розглядаючи його, я відчуваю, як маленькі невидимі ниточки безгучно притягують мене до нього. Я просто мушу доторкнутися до шалика. Надягти

його. Я ніколи не бачила нічого прекраснішого. Дівчина дивиться на лейбу.

– Ціну знижено з 340 до 120 фунтів. – Вона підходить і накидає шалик мені на шию, і я розглядаю своє відображення в дзеркалі.

Жодних сумнівів. Мені потрібен цей шалик. Я просто мушу його купити. Із ним мої очі здаються більшими, зачіска – дорожчою, я взагалі стаю іншою людиною. Я зможу носити його з чим завгодно. І мене називатимуть Дівчиною в Шалику «Денні та Джордж».

– На вашому місці я хапала б його, – всміхається мені дівчина. – Залишився лише один такий.

Я мимохіть учіпляюся в тканину.

– Я беру, – видихаю я. – Беру.

Вона починає пакувати його в обгортковий папір, а я дістаю гаманець, відкриваю його й бездоганним, відпрацьованим рухом намагаюся дістати картку «Віза», – але мої пальці ковзають по шкірі. Я здивовано завмираю і починаю нишпорити всіма кишенями гаманця, розмірковуючи, чи я кудись запхала її з якоюсь квитанцією, чи вона втрапила під візитку... А потім мене розчавлює усвідомлення. Вона на моєму столі.

Як можна бути такою дурепою? Як можна кинути кредитку на столі? Про що я тільки думала?

Привітна білявка кладе загорнутий шалик у темно-зелену фірмову сумочку «Денні та Джордж». У мене шалено калатає серце. От що тепер зробити?

– Як ви хотіли б розрахуватися? – ввічливо запитує вона.

Обличчя в мене спалахує.

– Я щойно зрозуміла, що забула кредитну картку в офісі, – затинаюся я.

– Ой, – каже дівчина, і руки в неї завмирають.

- Зможете притримати його для мене? – Дівчина невпевнено дивиться.

- На скільки притримати?

- До завтра? – відчайдушно кажу я. О Господи. Вона корчить невдоволену пику. Невже вона не розуміє?

- Боюся, що ні, – каже вона. – Товари зі знижкою не можна відкладати для когось.

- Тоді до сьогоднішнього вечора, – швидко кажу я. – До котрої ви працюєте?

- До шостої.

До шостої! Я відчуваю, як мене сповнюють водночас полегшення й адреналін. Не здавайся, Ребекко! Я піду на прес-конференцію, вшиюся звідти, щойно зможу, і повернуся на таксі до офісу. Візьму свою «Візу», скажу Філіпові, що забула записник, примчу сюди і куплю шалика.

- А до закриття зможете притримати? – запитую я благально. – Будь ласка. Ну будь ла-а-а-асочка.

Нарешті дівчина поступається.

- Гаразд. Покладу його за прилавок.

- Дякую, – видихаю я. Спішно виходжу з магазину і прямую далі до «Брендон Коммюнікейшенз». «Нехай ця прес-конференція буде короткою, – молюся я. Нехай запитань буде не надто багато. Боже, прошу тебе, благаю, допоможи мені купити цей шалик».

Діставшись до «Брендон Коммюнікейшенз», я відчуваю, що потроху заспокоююсь. Зрештою, у мене є ще цілісіньких три години. І мій шалик надійно сховано за прилавком. Ніхто в мене його не відбере.

У фойе «Брендон Коммюнікейшенз» висить табличка: «Пресконференція «Екзотичні можливості від “Форленд” проходить у залі Артеміди», і чоловік у формі вказує всім шлях коридором. Отож захід досить-таки значний. Звісно, не на рівні «телекамери, CNN та журналісти з усього світу ледве дочекалися». Але все ж на рівні «досить-таки багато людей сюди забрело». Вельми важлива подія для нашого тісного й нудного світу.

Заходжу – і мене оточує гомін люду, що тиняється залом, та офіціантів, що ширяють туди-сюди з канапе. Журналісти хилляють шампанське, ніби ніколи раніше його не бачили; дівчата-піарниці, зверхньо зиркаючи, попивають воду. Офіціант пропонує мені келих шампанського, і я беру два. Один вип’ю зараз, а другий поставлю під стілець, щоб рятуватися від нудьги.

У дальньому кутку бачу Еллі Грейнджер зі «Щотижневика інвестора». Її затисли в той куток два серйозні чоловіки в костюмах, яким вона киває без жодного виразу в очах. Еллі дуже крута. Вона лише півроку пропрацювала у своєму щотижневика, а вже встигла розіслати резюме на сорок три інші посади. Узагалі-то її справжня мрія – стати редактором рубрики про красу в якомусь журналі. А мое прагнення – бути схожою на Фіону Філіпс, ведучу програми «Доброго ранку, Британіє!» Іноді, надудлившись, як два хлющі, ми обіцяємо одна одній, що якщо за три місяці не просунемося хоча б трохи в бік своєї мрії, то вдвох кинемо роботу. Але насправді уявити, що я залишуся без грошей – бодай на один місяць, – ще страшніше, ніж до скону писати про пенсійні заощадження.

– Ребекко, радий, що ви змогли прийти.

Я підводжу очі – і ледве не захлинаюся шампанським. Це Люк Брендон, найголовніший голова «Брендон Коммюнікейшенз», і він дивиться просто на мене так, ніби чудово розуміє, про що саме я думаю.

Я бачилася з ним лише кілька разів і завжди якимось ніяковію поруч із ним. По-перше, про нього йде страшенна слава. Усі, навіть Філіп, мій бос, невпинно торочать про те, який він геній. Він заснував «Брендон Коммюнікейшенз» на пустому місці, а тепер це найбільша фінансова піар-компанія в Лондоні. Кілька місяців тому одна газета згадувала його в переліку найрозумніших підприємців свого покоління. Подейкують, що IQ в нього феноменально високий, а пам’ять фотографічна (ніколи не любила людей із фотографічною пам’яттю).

Але це ще не все. Він завжди здається набурмосеним, коли говорить зі мною. Начебто розуміє, яка я цілковита дурисвітка. Так, я майже впевнена, що він бачить мене наскрізь. Цілком може виявитися, що відомий Люк Брендон не лише видатний геній, а ще й уміє читати думки. Він знає, що, коли я розумно киваю, розглядаючи якийсь нудний графік, я насправді думаю про розкішний чорний топ, який бачила в «Джозеф», і вирішую, чи зможу я дозволити собі ще й брюки.

– Ви знайомі з Алісією? – запитує Люк, показуючи на вишукану білявку поруч із собою.

З Алісією я, звісно, не знайома. Утім це мені й не потрібно. Вони всі однакові, «Брендонські дівчата», як самі себе ж і називають. Вони гарно одягнені, гарно говорять, одружені з банкірами і не мають жодного почуття гумору.

– Ребекко, – байдуже каже Алісія, потискаючи мені руку. – Із «Вдалих вкладень», правильно?

– Саме так, – відповідаю я так само байдуже.

– Дуже мило з вашого боку, що ви прийшли сьогодні, – каже Алісія. – Я розумію, що ви, журналісти, – страшенно зайняті люди.

– Та будь ласка, – відповідаю я. – Ми намагаємося відвідувати якомога більше прес-конференцій. Щоб бути в курсі всього, що відбувається в нашій галузі.

Мені подобається така моя відповідь. Я майже сама в неї вірю. Алісія серйозно киває, ніби те, що я кажу, має для неї величезне значення.

– А скажіть-но, Ребекко, що ви думаете про сьогоднішні новини? – Вона киває на «Файненшел Таймз» у мене під пахвою. – Досить несподівано, чи як ви гадаєте?

О Боже. Про що вона говорить?

– Це, звичайно, дуже цікаво, – відповідаю я, не припиняючи посміхатись, і намагаюся виграти час. Я озираю приміщення в пошуках підказки – але її ніде немає. Що ж сталося? Відсоткові ставки зросли, чи ще щось?

– Мушу визнати, я вважаю, що це погана новина для нашого сектора, – зосереджено провадить далі Алісія. – Але, звичайно, у вас мають бути свої власні погляди.

Вона дивиться на мене, чекаючи на відповідь. Я відчуваю, що в мене спалахують шоки. Ну і як мені виплутуватися? Я обіцяю собі: «Відтепер щодня читатиму газети!» Більше мене не заженуть на слизьке!

– Я цілком із вами згодна, – зрештою вимовляю я. – Це, як на мене, не надто добрі новини. – Відчуваю, який здавлений у мене голос. Швидко сьорбаю шампанського. Хоч би зараз землетрус почався абощо!

– А ви цього очікували? – допитується Алісія. – Я знаю, що ви, журналісти, завжди на крок попереду всіх!

– Я... Ну взагалі-то я припускала, що таке може статися, – я впевнена, що говорю досить переконливо.

– А тепер ще й ті чутки, ніби «Скоттіш Прайм» і «Флагстафф Лайф» наміряються втнути те саме! – вона зосереджено дивиться на мене. – Ви як думаєте, на них і справді чекає саме це?

– Про це... важко щось сказати, – відповідаю я і ковтаю шампанського. Які ще чутки? Господи, чому б їй просто не дати мені спокій?

А потім я припускаюся помилки – зиркаю на Люка Брендона. Він розглядає мене з дивним виразом на обличчі. Хай йому трясця! Він чудово розуміє, що я уявлення не маю, про що говорю, правда ж?

– Алісіє, – кидає він. – Там Меггі Стівенс з'явилася. Ти можеш...

– Звичайно, – відповідає вона і, виконуючи команду, мов добре видресирований пес, прямує до дверей.

– І ще, Алісіє, – додає Люк, і вона швидко озирається. – Я хочу достеменно з'ясувати, хто впоров ту дурницю із цифрами.

- Так, - долинає від Алісії, і вона квапиться геть.

Господи, як я його боюся. І тепер ми залишилися наодинці. Треба мені, мабуть, ушиватися звідси.

- Ну, - весело кажу я. - Час мені вже йти, щоб...

Але Люк Брендон нахиляється до мене.

- «СБГ» сьогодні вранці оголосили, що придбали «Рутланд Банк», - тихо говорить він.

І, звичайно, тепер, коли він це сказав, я пригадую, що щось таке вже чула в новинах сьогодні вранці.

- Знаю, - трохи зневажливо кидаю я. - Читала про це у «Файненшел Таймз». - І перш ніж він устигає щось додати, я йду, щоб поговорити з Еллі.

Прес-конференція от-от розпочнеться, тож ми з Еллі прямуємо на задній ряд і там сідаємо поруч. Я відкриваю блокнот, угорі сторінки пишу «Брендон Коммюнікейшенз» і починаю на берегах вимальовувати в'юнкий квітчастий візерунок. А поряд зі мною Еллі на телефоні набирає «Мобільний гороскоп».

Я ковтаю шампанського, відхиляюся на спинку стільця, намірюючись добряче розслабитися. Немає жодного сенсу щось слухати на прес-конференціях. Уся інформація завжди є в роздруківках, і згодом можна буде з'ясувати, про що тут говорили. Тож я розмірковую, чи помітить хтось, якщо я зараз почну фарбувати нігті, як раптом біля мене з'являється та лярва Алісія.

- Ребекко?

- Так? - лінкувато озиваюся я.

- Вас до телефону. Ваш редактор.

– Філіп? – недоладно перепитую я. Ніби в мене цілий загін тих редакторів, на вибір.

– Так, – вона дивиться на мене, як на недоумкувату, і показує телефон на столі біля дальньої стіни. Еллі запитально дивиться на мене, і я знизую плечима. Досі Філіп ніколи не дзвонив мені на прес-конференції.

У мені наростає хвилювання, і я, відчуваючи власну важливість, прямую до телефону. Можливо, в офісі сталося щось надзвичайне. Або він натрапив на якусь неймовірну сенсацію і хоче, щоб я полетіла в Нью-Йорк з'ясувати, що й до чого.

– Алло, Філіпе? – кажу я в трубку й одразу ж шкодую, що не вимовила натомість щось різке й багатозначне, наприклад коротке «Так».

– Ребекко, послухай, вибач, що цим тебе дістаю, – говорить Філіп, – але в мене починається мігрень. Я збираюся додому.

– О, – спантеличено говорю я.

– І хотів спитати, чи зможеш ти виконати мое маленьке доручення.

Доручення? Та за кого він мене має? Якщо він шукає, хто купив би йому парацетамолу, то йому слід завести секретарку.

– Не впевнена, – кажу я не надто люб'язно. – Я тут трохи зайнята.

– Коли звільнишся. Комітет соціального забезпечення о п'ятій годині оприлюднить свій звіт. Зможеш забрати його? Можеш із конференції поїхати просто до Вестмінстера.

Що? Я з жахом дивлюся на телефон. Ні, я не зможу піти ні по який довбаний звіт. Мені треба забрати свою кредитку! Я маю купити собі шалик.

– А Клер не може піти? – питаю я. – Я хотіла повернутися до офісу й закінчити свій матеріал про... – Про що там я маю писати цього місяця? – Про іпотеки.

– Клер на брифінгу в Сіті. А Вестмінстер саме на шляху до твого престижного Фулгема, правда ж?

Філіп просто не може не жартувати про те, що я живу у Фулгемі. Просто тому, що він живе в Гарпендені.

– Можеш просто вийти з метро, – провадить він далі, – забрати звіт і зайти назад.

О Боже. Я не можу вигадати, як відкараскатися від нього. Заплющую очі та швидко міркую. Годину пробути тут. Помчати назад до офісу, схопити свою «Візу», повернутися до «Денні та Джордж», купити шалик, примчати до Вестмінстера, забрати звіт. Я просто мушу все це повернути.

– Гаразд, – кажу я. – Можете на мене покластися.

Я повертаюся на місце саме в ту мить, як світло згасає, а на екрані перед нами з'являються слова «ДАЛЕКОСХІДНІ МОЖЛИВОСТІ». Змінюють один одного яскраві краєвиди Гонконгу, Таїланду та інших екзотичних місць, – зазвичай, побачивши таке, я поринаю в мрії про відпочинок. Але сьогодні не можу розслабитися, не можу навіть посміятися з тієї новенької зі «Щотижневого портфолію», що шалено намагається занотувати все і, мабуть, ще й поставить зо п'ять питань, бо впевнена, що так треба. Я ж надто стривожена через мій шалик. Що, коли я не повернуся вчасно? Що, коли хтось запропонує за нього більше? Сама думка про це мене жахає. Адже за шалик «Денні та Джордж» варто торгуватися, правда?

А потім, саме в ту мить, як фото з Таїланду зникають і з'являються нудні графіки, я відчуваю радісне піднесення. Ну звісно ж! Я заплачу за шалик готівкою. Хіба можна заперечити проти готівки? Я можу зняти сотню з картки, тож залишається десь дістати ще двадцятку – і шалик мій!

Я вириваю аркуш із блокнота, пишу на ньому «Позичиш двадцятку?» – і простягаю його Еллі, яка й досі крадькома дослухається до свого мобільника. Цікаво, що вона там так вислуховує. Не може ж це й досі бути той її гороскоп? Вона опускає погляд, хитає головою і пише: «Ні. Придуркуватий банкомат забрав мою картку. Живу поки що лише талонами на обід».

Трясця. Я замислююся, тоді пишу: «А з кредитки? Я віддам, чесно. І що ти слухаєш?»

Я підсовую аркуш до неї, і раптом спалахує світло. Презентація скінчилася, а я не почула з неї жодного слова. Люди навколо соваються на місцях, і дівчина-піарниця починає роздавати глянсові брошурки. Еллі кидає слухавку і всміхається до мене.

- Любовні передбачення, - пояснює вона, набираючи новий номер. - Завжди справджуються.

- Скоріше вже лайнові передбачення, - осудливо хитаю я головою. - Повірити не можу, що тебе так приколює вся ця маячня. І ти ще вважаєш себе фінансовим журналістом?

- Ні, - каже Еллі. - А ти себе? - І ми вдвох гигаємо, доки на нас розлючено не блискає очима якась стара мегера з представників поважних загальнодержавних видань.

Лунає пронизливий голос:

- Леді та джентльмени. - І я підводжу погляд. Це Алісія стоїть перед усією аудиторією. Мушу визнати, що в неї просто прекрасні ноги. - Як бачите, план вкладень «Екзотичні можливості від "Форленд"» пропонує кардинально новий погляд на інвестування. - Вона озиряє приміщення, зустрічається поглядом зі мною і холодно посміхається.

- Екзотичні можливості, - шепочу я насмішкувато до Еллі, показуючи брошуру. - Радше екзотичні ціни. Ти бачила, який у них розмір вкладень?

(Я завжди передусім дивлюся на вкладення. Так само як у крамницях одразу ж знаходжу бірку з ціною.)

Еллі, погоджуючись, закочує очі. Вона й досі дослухається до свого телефону.

- «Форленд Інвестментс» підвищує цінність, - провадить далі Алісія своїм чванькуватим голосом. - «Форленд Інвестментс» пропонує більше.

– Вони більше отримують, а ви більше втрачаєте, – не замислюючись, промовляю я вголос, і по всьому залі лунає сміх.

Господи, який сором. І тепер іще й Люк Брендон витріщився на мене. Я швидко опускаю погляд і вдаю, що роблю нотатки.

Хоча, чесно кажучи, я уявлення не маю, навіщо взагалі прикидатися, що я щось занотовую. Можна подумати, ми хоч колись пишемо в журналі щось, крім дифірамбів, отриманих у прес-релізах. Компанія «Форленд Інвестментс» щомісяця замовляє нам приголомшливу рекламу на цілий розворот, а минулого року вони повезли Філіпа в незабутню подорож до Таїланду для проведення якихось там досліджень (ха-ха-ха), тож нам не дозволено писати нічого, крім того, які вони розчудесні.

Коли Алісія продовжує свою промову, я нахиляюся до Еллі.

– Послухай, – шепочу я. – А не можна мені взяти твою кредитку?

– Звідти все вичерпано, – вибачливо шепоче Еллі. – Я досягла ліміту. Чого б мені ще жити з тих талонів?

– Але мені потрібні гроші! – шепочу я. – Я просто у відчай! Мені потрібна ця двадцятка!

Я говорю голосніше, ніж хотілося б, і Алісія затинається.

– Либонь, вам варто було інвестувати у «Форленд Інвестментс», Ребекко, – каже Алісія, і приміщенням знов лунають смішки. Кілька глядачів обертаються до мене, і я прямо дивлюся на них. Господи, вони ж мої товариші-журналісти. Вони мають бути на моєму боці. Солідарність Спільки журналістів і все таке.

Узагалі-то я так і не зібралася приєднатися до тієї Спільки. Але все ж таки.

– Для чого вам та двадцятка? – запитує Люк Брендон зі сцени.

– Я... для моєї тітки, – нахабно говорю я. – Вона в лікарні, і я хотіла купити для неї подарунок.

У залі западає тиша. А потім я просто не вірю своїм очам – Люк Брендон засовує руку в кишеню, дістає звідти папірець – 20 фунтів – і простягає якомусь хлопцеві в першому ряду журналістів. Він вагається, але потім передає банкноту назад, комусь за його спиною. А потім і далі, двадцять фунтів летять до мене із рук у руки, мов фанат у натовпі під час рок-концерту. Коли я нарешті отримую їх, у кімнаті лунають оплески, а я відчуваю, як спалахують мої щоки.

– Дякую, – кажу я, ніяковіючи. – Я, звичайно, поверну вам їх.

– Перекажіть найкращі побажання вашій тітці, – відповідає Люк Брендон.

– Дякую, – повторюю я. Потім зиркаю на Алісію і відчуваю, як спалахує в мені задоволення. Вона здається просто розчавленою.

Наприкінці серії питань глядачі починають непомітно вислизати, поспішаючи до своїх офісів. Зазвичай я теж іду саме в цю мить – купити капучино й трохи поблукати крамничками. Але сьогодні вчиню інакше. Сьогодні я вирішую досидіти до останнього, найнуднішого питання про оподаткування. А потім підійду до сцени й особисто подякую Люкові Брендону за такий милосердний, хоч і трохи принизливий, учинок. А потім піду по свій шалик. Ура-а-а-а!

Але, на мій подив, уже після кількох питань Люк Брендон устає, шепоче щось до Алісії та прямує до дверей.

– Спасибі, – бурмочу я, коли він проходить повз мій стілець, але я не впевнена, що він узагалі мене почув.

Утім, кого це хвилює? Я здобула двадцять фунтів – ось що головне.

На шляху з Вестмінстера вагон метро спиняється в тунелі – здається, без жодних причин. Так проходить п'ять хвилин, а потім і десять. Просто повірити несила, як мені не щастить. Зазвичай я, звісно, просто мрію, щоб метро зламалося – адже тоді в мене з'явиться виправдання, щоб довше не повертатися до офісу. Але сьогодні я поведжуся, мов психований і хворий на виразку бізнесмен. Я напружено барабаню пальцями, зітхаю і стривожено визирую в темряву за

вікном.

Частково я думаю про те, що в мене ще повнісінько часу, щоб дістатися до «Денні та Джордж» до закриття. Частково – про те, що, навіть якщо мені це не вдасться, навряд чи та білявка продасть мій шалик комусь іншому. Проте така ймовірність є. Тож доки я не триматиму той шалик у власних руках, не зможу заспокоїтися.

Коли поїзд нарешті рушає, я, глибоко зітхаючи, відкидаюся на сидінні й дивлюся на принишклого блідого чоловіка ліворуч.

– Дякувати Богу! – видихаю я. – Я була на межі розпачу.

– Це може довести до відчаю, – погоджується він тихо.

– Вони просто не думають, правда ж? – розпалююся я. – Адже... в когось із нас можуть бути страшенно важливі, невідкладні справи. Я в страшному цейтноті!

– Я й сам трохи поспішаю, – відповідає чоловік.

– Не знаю, що б я робила, якби цей поїзд не поїхав нарешті, – я хитаю головою. – Почуваєшся так... безсило!

– Чудово розумію, про що ви, – пристрасно промовляє чоловік. – Їм не зрозуміти, що дехто з нас ... – Він киває на мене. – Ми не просто так тут катаємося. І встигнути чи ні – це справді важливо.

– Саме так! – погоджуюсь я. – А ви куди поспішаєте?

– У моєї дружини почалися пологи, – говорить він. – Наше четверте дитя.

– О, – ледь вимовляю я, вражена цим. – Що ж... Боже мій! Вітаю. Сподіваюся, що ви...

– Минулого разу вона встигла за півтори години, – каже чоловік, потираючи спітніле чоло. – А я вже сорок хвилин простирчав у цьому метро. Ну що ж, принаймні тепер ми нарешті ідемо.

Він злегка стенає плечима й усміхається до мене.

– А у вас що? Які термінові справи?

О Боже.

– Я... гм... я іду до...

Я безпорадно затинаюся й відкашлююсь, відчуваючи, як спалахує мое обличчя. Я не можу сказати цьому чоловікові, що моя невідкладна справа полягає в тому, щоб купити шалик «Денні та Джордж».

А надто – що це лише шалик. Навіть не костюм, чи пальто, чи щось таке, гідне уваги.

– Це не так уже й важливо, – чую я власне бурмотіння.

– Та ну, не може бути, – люб'язно відповідає він.

Ох, я почуваюся просто жахливо. Підводжу погляд – і, дякувати Богу, виявляється, що вже моя зупинка.

– Хай вам щастить, – кажу я, спішно встаючи. – Щиро бажаю встигнути.

Крокуючи тротуаром, я почуваюся трохи присоромленою. Може, мені варто було б дістати свої сто двадцять фунтів і віддати тому чоловікові, – хай би витратив їх на дитину, – замість того щоб купувати якийсь дурнувятий шалик. Тобто, якщо замислитися, що важливіше? Одяг чи диво нового життя?

Обмірковуючи це питання, я почуваюся страшенно глибокодумною, майже як справжній філософ. І я так заглиблююся в роздуми, що ледве не проходжу повз свій поворот. Але повертаюся до реальності саме вчасно, звертаю за ріг – і мене пронизує жах. Назустріч мені крокує дівчина з фірмовою сумочкою «Денні та Джордж» у руках. І раптом я забуваю про все на світі.

Боже мій!

Що, як вона купила мій шалик?!

Що, як вона просила саме його, і продавчиня погодилася його продати, вирішивши, що я не повернуся?!

Мое серце перелякано калатає, і я швидкими кроками поспішаю до магазину. Коли нарешті дістаюся до дверей і відчиняю їх, я вже ледь дихаю від жаху. Що, як його немає? Що тоді робити?

Але коли я заходжу, білявка всміхається.

– Вітаю! – каже вона. – Він чекає на вас.

– О, дякую, – видихаю я полегшено й ослабло спираюся на прилавок.

Я насправді почувуюся так, ніби пробігла смугу перешкод, щоб дістатися сюди. Чесне слово, шопінг можна внести до переліку кардіотренувань. У мене ніколи так не калатає серце, як тоді, коли я бачу табличку «знижка ? 50%».

Я відраховую десятки й двадцятки і з нетерпінням чекаю, доки вона схиляється під прилавок і витягає зелену коробку. Вона опускає її в щільну глянсову сумочку з темно-зеленими мотуззяними ручками і простягає мені. Це таке чудесне відчуття, що я аж примружую очі.

Ця мить. Ця мить, коли твої пальці обхоплюють ручки лискучої, трохи неоковирної сумочки – і всі розкішні нові речі всередині тієї сумочки стають твоїми. На що це схоже? Це ніби голодувати кілька днів, а потім напхати повний рот теплого, щедро змащеного маслом тоста. Це наче прокинутись і усвідомити, що сьогодні вихідний. Це ніби миті найвищого задоволення від сексу. У такі моменти забуваєш про все інше. Це чиста, егоїстична насолода.

Я повільно виходжу з магазину, усе ще вкрита цим серпанком блаженства. У мене є шалик «Денні та Джордж». У мене є шалик «Денні та Джордж»! У мене...

– Ребекко. – У мої думки вривається чоловічий голос. Я озираюся – і всі мої нутроці перевертаються від жаху. Це Люк Брендон.

Люк Брендон стоїть серед вулиці, просто переді мною, і розглядає мою сумочку. Я відчуваю, як мене сповнює збентеження. Як він узагалі опинився тут, на тротуарі? Хіба людей такого штибу не возять скрізь особисті шофери? І хіба на нього не чекає якась життєво важлива зустріч чи ще щось термінове?

– То як, купили? Усе гаразд? – питає він, трохи набурмосившись.

– Що?

– Подарунок для тітки.

– О, так, – кажу я і нервово ковтаю. – Так, я... Я купила.

– Це він? – Люк киває на сумку, і я відчуваю, як у мене спалахують щоки.

– Так, – вичавлюю із себе врешті-решт. – Я вирішила, що шалик їй сподобається.

– Дуже щедро з вашого боку. «Денні та Джордж». – Він зводить брови. – Ваша тітка, либонь, дуже стильна леді.

– Так, стильна, – вимовляю я і відкашлююся. – Просто страшенно творча та оригінальна.

– Я навіть не сумніваюся, – відповідає Люк і на мить замовкає. – Як її звати?

О Боже. Треба було бігти звідси, щойно я побачила його, доки ще мала змогу. А тепер я навіть ворухнутися не можу. І не можу згадати жодного жіночого імені.

– Ем... Ермінтруд, – чую я свій власний голос.

– Тітка Ермінтруд, – задумливо повторює Люк. – Що ж, перекажіть їй мої найкращі побажання.

Він киває мені й іде геть, а я дивлюся йому вслід, намагаючись утямити: здогадався він чи ні.

Три

Я заходжу до нашої квартири, Сьюз зводить очі – і перше, що вона каже:

– «Денні та Джордж»! Бекі, та не може бути!

– Може, – відповідаю я, посміхаючись на весь рот. – Я купила собі шалик.

– Покажи! – Сьюз із криком стрибає з канапи. – Покажи-покажи-покажи! – Вона підбігає і починає смикати за ручки сумочки. – Ну ж бо, хочу побачити твій новий шалик. Покажи мені!

Ось чому мені так подобається жити в одній квартирі зі Сьюз. Джулія, моя колишня співмешканка, звела б брови і перепитала: «Денні та хто?», або сказала б: «Це задорого для шалика!» Але Сьюз чудово все розуміє, розуміє всім серцем. Узагалі-то вона тринькає ще більше за мене.

Утім, вона може собі це дозволити. Хоча їй, як і мені, двадцять п'ять років, але батьки їй досі дають їй кишенькові гроші. Вони називають їх «фондовими» і, наскільки я розумію, беруть їх із якогось родинного фонду, але я не бачу жодної різниці з кишеньковими. А ще батьки купили їй квартиру у Фулгемі – подарунок на двадцять перший день народження, і відтоді вона тут і живе, то потроху десь підробляючи, то б'ючи байдики.

Колись вона працювала піарницею, (дуже) недовго, і саме тоді я з нею й познайомилася, під час журналістського відрядження до Гернсі. Власне, працювала вона в «Брендон Коммюнікейшенз». Зовсім не хочу її образити, але – вона й сама це визнає – з неї вийшла найгірша піарниця, з якою мені доводилося зустрічатися. Вона геть забула, який банк має рекламувати, і почала запально розповідати про один із банків-конкурентів. Представники банку здавалися дедалі більш розлюченими, а всі журналісти ледве не лускали зі сміху. Сьюз через це все вляпалася у велику халепу. Насправді саме тоді вона й вирішила,

що піар – не її покликання. (Іншими словами, Люк Брендон витуриє її, щойно вони повернулися до Лондона. Ще один привід його не любити.)

Але ми з нею чудово проводили час, попиваючи вино аж до світанку, і відтоді не припиняли спілкуватися. А коли Джулія раптово зникла – втекла разом зі своїм науковим керівником (справжнісіньким сірим кардиналом), – Сьюз запропонувала мені оселитися в неї. Я впевнена, що орендна плата, яку вона з мене бере, занижка, але я, звісно ж, не заперечую – жити тут за повну ціну я просто не змогла б собі дозволити. Узагалі-то з такими цінами на житло я зі своєю зарплатнею мала б жити в якихось нетрях, а не у Фулгемі. Як нормальні люди дозволяють собі жити в таких шалено дорогих місцях? Ніколи цього не зрозумію.

– Бекс, відкривай уже! – благає Сьюз. – Дай поглянути! – Вона пожадливо лізе в сумочку своїми довгими пальцями, і я швидко відсмикую руки, доки вона нічого не порвала. Ця сумка висітиме в мене на ручці дверей поряд з іншими крутими брендовими сумками, які можна ненароком показати комусь, на кого потрібно справити враження. (Дякувати Богу, вони не наштапували спеціальних сумок зі словом «Розпродаж». Терпіти не можу, коли магазини таке роблять. Навіщо взагалі потрібна крутезна сумка з приляпанним до неї словом «Розпродаж»? Писали б уже одразу «Дешева річ, для скнар».)

Я поволі виймаю із сумки темно-зелену коробку, знімаю кришку, розгортаю папір. А потім ледь не побожно витягаю з нього шалик. Він чудовий. Зараз він здається ще прекраснішим, ніж у магазині. Я накидаю його на ший і дурнувато всміхаюся до Сьюз.

– О Бекс, – видихає вона. – Просто бомбово!

На якусь мить ми вдвох замовкаємо. Ми виходимо на зв'язок із найвищими силами – з Божеством Шопінгу.

А потім Сьюз потрібно все зіпсувати.

– Можеш його вдягти на побачення з Джеймсом цими вихідними, – говорить вона.

– Не можу, – відповідаю я трохи роздратовано, скидаючи шалика. – Я з ним не зустрічаюся.

– Як так?

– Ми взагалі більше не зустрічаємося. – Я намагаюся байдуже стелити плечима.

– Невже? – Очі в Сьюз розширюються. – Як так сталося? Ти нічого не розповідала!

– Не розповідала. – Я уникаю її цікавого погляду. – Це дещо... ніяково.

– Ти що, його відшила? Ви ж із ним навіть не спали!

У голосі Сьюз наростає хвилювання. Вона страшенно хоче знати подробиці. Але чи хочу я їй щось розповідати? Якусь мить я думаю, що не варто. А потім вирішую: «Та до біса!»

– Не спали, – відповідаю я. – У цьому й була проблема.

– Що ти маеш на увазі? – Сьюз нахилиється вперед. – Бекс, про що ти говориш?

Я глибоко зітхаю і повертаюся до неї.

– Він не хотів.

– Ти йому не подобалася?

– Не в тім річ. Він ... – Я стуляю повіки, ледь сама вірячи в те, що говорю. – Він проти сексу до шлюбу.

– Ти жартуєш, – розплющую очі й бачу, як Сьюз дивиться на мене із жахом, ніби вона щойно почула найстрашнішу богозневагу в історії людства. – Ти ж жартуєш, Бекі, правда? – благально допитується вона.

– Не жартую. – Мені вдається ледь посміхнутися. – Насправді це було просто стидовисько. Я начебто... накинулася на нього, і йому довелося відбиватися від мене.

Жахливий, нестерпний спогад, який мені досі вдавалося заганяти кудись на задвірки пам'яті, постає переді мною. Я познайомилася з Джеймсом на вечірці кілька тижнів тому, і це було вирішальне третє побачення. Ми просто чудово повечеряли, він наполіг сам за все заплатити, потім ми повернулися до нього і цілувалися на канапі.

Ну що я мала подумати? Ось він, ось я, і повірте: може, його розум і сказав «ні», та тіло його, звичайно, волато: «так, так, так!» Тож я, сучасна дівчина, потяглася до блискавки на його штанах і взялася розстібати її. А коли він відштовхнув мене, я вирішила, що він грається зі мною, тож і продовжила ще заповзятіше.

Згадуючи все це, я розумію що, либонь, мала б і швидше допетрати, що він не просто дуркує.

Насправді йому довелося відчутно врізати мені по обличчю, щоб таки вгамувати мене – хоча потім він просто нескінченно вибачався.

Сьюз недовірливо дивиться на мене. А потім вибухає сміхом. – Йому довелося від тебе відбиватися? Бекс, та ти просто хижачка!

– Припини! – обурююсь я. – Він дуже люб'язно говорив про все це. Спитав, чи готова я на нього чекати?

– А ти відповіла: «Якого біса?»

– Щось таке, – я відводжу погляд.

Насправді тепер, коли пам'ять переносить мене в ту мить, я, здається, пригадую, як намагалася кинути йому виклик: «Може, тобі й удасться встояти тепер, Джеймсе, – сказала я хрипкувато, дивлячись на нього (сподіваюся) звабливими очима, – але вже за тиждень ти стукатимеш у мої двері».

Що ж, пройшло вже понад тиждень, а від нього – жодної звісточки. І це, якщо замислитись, не надто втішає.

– Але ж це божевілля якесь! – обурюється Сьюз. – А як же сексуальна сумісність?

– Гадки не маю, – низую я плечима. – Мабуть, він готовий зіграти в рулетку.

Сьюз раптово хихикає.

– А ти бачила його...

– Ні! Він мене й близько не підпустив!

– А ти хоча б помацала? Може, він був зовсім крихітним? – Очі Сьюз хитрувато зблискують. – Я впевнена, що в нього там стирчить якийсь дріб'язок. Либонь, сподівається заманити якусь бідолашку в тенета шлюбу, і тій дівчині доведеться все життя вдовольнитися мікропенісом. Та тобі просто пощастило врятуватися, Бекс! – Вона витягає цигарку й запалює.

– Не підходь! – кидаю я роздратовано. – Не хочу, щоб мій новий шалик просмердів димом!

– Отже, що ти робитимеш на цих вихідних? – запитує вона і робить затяжку. – У тебе все гаразд? Не хочеш у наше село?

Саме так Сьюз завжди називає свій родинний будиночок у Гемпширі. «Наше село». Ніби в її батьків є власне село, що цілком належить лише їм.

– Усе в мене гаразд, – відповідаю я похмуро, вивчаючи телепрограму. – Я збираюся відвідати своїх батьків.

– Ну гаразд, – говорить Сьюз. – Перекажуй мамі мої вітання.

– Перекажу, – згоджуюсь я. А ти мої – Пепперові.

Пеппер – конячка Сьюз. Вона сідає в сідло десь зо три рази на рік, а може, й менше, але коли її батьки заводять розмову про те, щоб його продати, вона влаштовує справжню істерику. Його утримання коштує десь тисяч п'ятнадцять на рік. П'ятнадцять тисяч фунтів. І що він робить за такі гроші? Стоїть собі в стайні та наминає яблука. Я б не відмовилася бути конем.

– А до речі, – говорить Сьюз. – Рахунок за комуналку прийшов. По три сотні з кожної.

– Триста фунтів? – Я розгублено дивлюся на неї. – Що, просто зараз?

– Так. Насправді вже й пізнавато. Просто випиши мені чек чи що.

– Добре, – відповідаю якомога спокійніше. – Отримаеш свої три сотні. – Я тягнуся до сумки і одразу ж виписую чек. Сьюз стягує з мене таку помірну орендну плату, що я завжди беру на себе половину рахунків, а іноді ще трохи й доплачую. І все ж таки, простягаючи їй цей папірець, я відчуваю холод усередині. Отак просто – мінус іще три сотні. І ще треба щось вирішувати з тим дурнуватим рахунком від «Візи». Не надто вдалий місяць.

– О, а ще хтось дзвонив, – згадує Сьюз, розглядаючи якийсь папірець. – Еріка Паралель. Знаеш таку?

– Еріка Паралель? – іноді мені здається, що Сьюз свого часу передала куті меду з розширенням свідомості.

– Парнелл. Еріка Парнелл із «Ендвіч-Банку». Можеш їй передзвонити?

Я витріщаюся на Сьюз, вклякнувши від жаху.

– Вона дзвонила сюди? За цим номером?

– Так. Цього вечора.

– От гадство, – серце в мене шалено калатає. – Що ти їй сказала? Сказала, що в мене гнійна ангіна?

– Що? – тепер уже черга Сьюз витріщатися на мене. – Звичайно, я не казала ні про яку бісову ангіну!

– А вона питала про мою ногу? Узагалі щось про мое здоров'я?

- Ні! Вона спитала лиш, де ти. І я відповіла, що на роботі.

- Сью-ю-юз! – волаю я у відчаї.

- А що я мала сказати?

- Ти мала сказати, що я в ліжку, з ангіною й поламаною ногою!

- Ну, дякую, що попередила! – Сюз, примружуючись, дивиться на мене й схрещує ноги, сідаючи в позу лотоса. У Сюз найдовші, найтонші, найгнучкіші ноги, які мені лишень доводилося бачити. У чорних легінсах вона страшенно схожа на павука.

- А до чого взагалі весь цей шухер? – допитується вона. – Ти знову в боржниках?

Я в боржниках?

- Та зовсім трохи, – знизую плечима. – Воно якось вирішиться.

Западає тиша, потім я підводжу очі й бачу, як Сюз розриває мій чек.

- Сюз! Не роби дурниць!

- Повернеш, коли будеш у плюсі, – твердо говорить вона.

- Спасибі, Сюз, – кажу я і міцно обіймаю її. Мабуть, Сюз найкраща з усіх подруг у моєму житті.

Але всередині в мене щось неприємно стискається – весь вечір і навіть наступного ранку. Це стискання я не можу затьмарити думками про шалик «Денні та Джордж». Я лежу в ліжку, дивлячись у стелю, і вперше за багато місяців підраховую, скільки я всім винна. Банк, «Віза», картка «Гарві Ніколс», картка «Дебенгемс», картка «Фенуікс»... А тепер ще й Сюз.

Це щось близько... дайте-но подумати... близько шести тисяч фунтів.

Коли я думаю про цю суму – мене охоплює холод. Звідки я в біса можу взяти шість тисяч фунтів? Я можу тисячу тижнів заощаджувати по шість фунтів на тиждень. Або п'ятсот тижнів заощаджувати по дванадцять фунтів. Або... сто тижнів по шістдесят фунтів. Це вже на щось схоже. Але де в біса можна дістати шістдесят фунтів на тиждень, щоб їх заощадити?

Іще можна стати страшенною ерудиткою та піти на ігрове шоу. Або зробити розумне відкриття. Або я могла б... виграти в лотерею. Від цієї думки мое тіло сповнюється спокійним тихим с'явом, я заплющую очі й падаю назад на ліжку. Поки що найкраще рішення – саме лотерея.

Звісно, я не сподіваюся отримати джек-пот – це цілком неймовірно. А от один із тих невеличких виграшів... Їх там, здається, предостатньо. Скажімо, сто тисяч фунтів. Цього б цілком вистачило. Я могла б сплатити всі свої борги, купити машину, квартиру...

Хоча краще б мені перепало двісті тисяч. Або чверть мільйона. Або, ще краще, джек-пот, який я згодна розділити з іншими гравцями: «П'ять переможців отримують по одному цілому три десятих мільйона фунтів». (Мені так подобається, як вони це говорять: «Один цілий три десятих...», ніби ті додаткові триста тисяч фунтів – це така дещиця, що її можна навіть і не помітити.)

Один цілий три десятих мільйона – саме те, що мені треба. І я ж не жадібна, правда, я ж готова розділити свій джек-пот з іншими? «Боже, – думаю я, – допоможи мені виграти в лотерею, я обіцяю щедро з усіма ділитися».

Отож на шляху до батьківського будинку я зупиняюся на автозаправній станції, щоб купити кілька лотерейних квитків. Номери обираю десь із півгодини. Я знаю, що часто випадає 44, а також 42. Але ж як щодо решти? Я виписую декілька рядів чисел на папірці й придивляюся до них, намагаючись уявити їх у телевізорі.

1 6 9 16 23 44

Ні! Це просто жах якийсь! І про що я лишень думаю? Почнімо з того, що 1 узагалі ніколи не випадає. Та й 6 і 9 теж здаються недоречними.

3 14 21 25 36 44

Це вже краще. Я позначаю цифри на квитку.

5 11 18 27 28 42

Ось це мені вже справді подобається. Цілком схоже на переможну комбінацію. Уявляю, як Мойра Стюарт читає в новинах. «Один гравець, що мешкає, найімовірніше, на південному заході Лондона, виграв джек-пот в обсязі близько 10 мільйонів фунтів».

На якусь мить у мене паморочиться в голові. Що мені робити з десятима мільйонами фунтів? Із чого почати?

Ну, по-перше, влаштую бомбову вечірку. У престижному, але крутому місці. Шампанське рікою, танці до знемоги і таксі, щоб нікому не довелося сидіти за кермом. І подарунки всім гостям, вишукана піна для ванни чи щось таке (цікаво, Келвін Кляйн випускає піну для ванни? Треба не забути подивитися наступного разу, коли буду в «Бутс»).

Потім, звісно, куплю будинки для всієї своєї родини та друзів. Я прихилиюся до лотерейного кіоска і заплющую очі, намагаючись зосередитися. Припустимо, я купую двадцять будинків по 250000 фунтів кожен. І залишається в мене... п'ять мільйонів. Плюс тисяч п'ятдесят на вечірку. А потім запрошу всіх на відпочинок, на Барбадос чи кудись туди. Це вийде десь близько... ста тисяч фунтів, адже ми всі полетимо на найкращих місцях.

Отже, чотири мільйони вісімсот п'ятдесят тисяч. А, так! І мені потрібно ще шість тисяч, щоб сплатити за всіма кредитами – разом із відсотками. Плюс триста для Сьюз. Уважатимемо, що це тільки сім тисяч. Тож залишається... чотири мільйони вісімсот сорок три тисячі.

Звичайно ж, я робитиму величезні відрахування на благодійність. Напевно, засную благодійний фонд. Підтримуватиму всі ті немодні благодійні організації, про які завжди забувають, – боротьбу зі шкірними захворюваннями чи допомогу по господарству для людей похилого віку. І я надішлю купу грошей своїй колишній учительці англійської, місіс Джеймс, щоб вона могла поновити шкільну бібліотеку. Можливо, її навіть перейменують на мою честь. Бібліотека Блумвуд.

О, і три сотні на те крутезне пальто з «Віслз», яке я просто зобов'язана купити, доки їх усі не розхапали. Тож скільки це виходить? Чотири мільйони вісімсот сорок три тисячі мінус...

– Дозвольте, – у мої думки втручається чийсь голос, і я спантеличено підводжу погляд. Жінка позаду мене хоче взяти кулькову ручку.

– Даруйте, – кажу я і ввічливо відходжу. Але вона збила мене з розрахунків. У мене залишалось чотири чи п'ять мільйонів?

А потім я бачу, як жінка поглядає на мій укритий цифрами папірець, і мене пронизує страшна думка. Що, як виграє один із тих рядів чисел, які я відкинула? Що, як сьогодні ввечері випадуть 1 6 9 16 23 44, а я їх забракувала? Я ж ніколи собі цього не пробачу. На все життя просто зненавиджу себе. Буду мов той хлопець, що наклав на себе руки, бо забув укинути виграшний білет у скриньку.

Я швидко заповнюю квитки всіма поєднаннями чисел, записаними на моєму папірці. Усього виходить дев'ять квитків. Дев'ять фунтів – а це не така вже й мала сума. Я вже майже шкодую, що витратила їх. А втім, це ж у дев'ять разів більше шансів на виграш!

І тепер мені вже страшенно подобаються 1 6 9 16 23 44. Чому саме цей ряд цифр спав мені на думку і нікуди звідти не подівся? Може, хтось ізвідкись намагається щось мені підказати?

Крамниця «Бромптон Стор»

ВІДДІЛ РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ

Бромптон-стрит, 1

Лондон SW4 7TH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Згідно з нашою інформацією, ми не отримали оплати за Вашим останнім рахунком за «Золотою картою Бромптон». Якщо Ви сплатили його в останні декілька днів – просто проігноруйте цей лист.

На сьогодні Ваш борг становить 235,76 фунтів. Мінімальний платіж – 43,00 фунти. Ви можете сплатити готівкою, чеком або заповнивши платіжне доручення, що додається до цього листа. Сподіваємося найближчим часом отримати Ваш платіж.

Із найкращими побажаннями

Джон Гантер,

менеджер відділу роботи з клієнтами

Крамниця «Бромптон Стор»

ВІДДІЛ РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ

Бромптон-стрит, 1

Лондон SW4 7TH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Годі навіть уявити кращу нагоду витратити гроші!

На обмежений період часу ми пропонуємо ДОДАТКОВІ БАЛИ за всі покупки на суму понад 50 фунтів, здійснені за допомогою «Золотої карти Бромптон»

– тож чимшвидше скористайтеся нагодою, щоб назбирати ще більше балів та мати можливість обміняти їх на наші подарунки.

Ось деякі з чудових подарунків, які ми Вам пропонуємо:

Італійська шкіряна сумка – 1000 балів

Ящик рожевого шампанського – 2000 балів

Подорож до Парижа на двох

– 5000 балів

(Зараз на Вашому рахунку ? 35 балів)

Пам'ятайте: під час дії цієї спеціальної пропозиції Ви отримаєте два бали за кожні витрачені 5 фунтів. Ми будемо раді вітати Вас у нашій крамниці! Неодмінно скористайтеся цією унікальною пропозицією.

Із найкращими побажаннями

Адріан Сміт,

менеджер служби підтримки клієнтів

За винятком покупок у ресторанах, аптеці, газетних кіосках та оплати послуг у перукарні.

З певними обмеженнями – дивіться доданий буклет.

Чотири

Я приїжджаю до батьків – і застаю їх у розпалі суперечки. Тато в саду, трохи піднявшись по складаній драбині, ладнає ринву будинку, а мама за кованим

садовим столиком гортає каталог «Ностальгія». Коли я виходжу в сад, ніхто навіть на мене не зважає.

– Я кажу про те, що вони мають подавати гарний приклад! – доводить мама.

– І по-твоєму, гарний приклад – наражати себе на небезпеку? Думаєш, це вирішить проблему?

– «Небезпеку»! – саркастично вигукує мама. – Ну не драматизуй, Греме. То от якої ти насправді думки про англійське суспільство?

– Привіт, мамо, – втручаюся я. – Привіт, тату.

– Бекі зі мною згодна. Правда ж, любонько? – говорить мама і розгортає переді мною сторінку «Ностальгії». – Гарненький кардиганчик, – додає вона майже пошепки. – Поглянь лишень на цю вишивку!

– Звичайно, вона з тобою не згодна! – відповідає тато. – Я ніколи в житті не чув більшого безглуздя!

– Та ніяке це не безглуздя! – обурюється мама. – Бекі, ти ж згодна з тим, що було б добре, якби члени королівської сім'ї їздили громадським транспортом, правда?

– Ну... – кажу я дуже обачно. – Я не те щоб...

– По-твоєму, королеві треба їздити на офіційні зустрічі автобусом номер 93? – насмішкувато кидає тато.

– А чому б і ні? Може, тоді й дев'яносто третій почав би нарешті ходити за розкладом!

– Ну, – кажу я, сідаючи поруч із мамою. – Як у вас справи?

– Ти розумієш, що скоро всі дороги в нашій країні вкриються суцільними заторами? – провадить далі мама. Здається, вона мене взагалі не почула. – Якщо люди не почнуть пересідати на громадський транспорт, для машин узагалі місця не залишиться.

Тато хитає головою.

– І по-твоему, королева на 93-му автобусі розв’яже цю проблему. Грець із нею, з безпекою, грець із тим, що вона зможе потрапити на значно менше зустрічей...

– Ну не обов’язково сама королева, – викручується мама і на мить замовкає. – А от дехто з інших. От, наприклад, принцеса Кентська. Могла б і частіше спускатися в метро, що їй заважає? Таким варто б частіше занурюватися в реальне життя.

Моя мама востаннє їздила в метро десь у 1983 році.

– Може, зварити кави? – весело пропоную я.

– Як на мене, усі ці транспортні колапси – цілковита нісенітниця, – говорить тато. Він зістрибує з драбини і обтрушує брудні руки. – Це все суцільна пропаганда.

– Пропаганда? – обурено кричить мама.

– Гаразд, – спішно кидаю я. – Піду поставлю чайник.

Я повертаюся до будинку, клацаю в кухні чайником і сідаю за стіл, під ласкаве сонячне світло. Я вже й забула, про що там сперечаються мама з татом. Вони просто знову й знову повторюватимуть те саме і зрештою згодяться, що в усьому винен Тоні Блер.

Хай там як, мені треба обміркувати значно важливіші питання. Я намагаюся вирішити, скільки саме маю віддати Філіпу, моему босові, коли виграю в лотерею. Звісно, забути про нього не можна, але заплатити готівкою – це ж вульгарщина якась? Мабуть, краще подарунок? Можливо, дорогі брендові запонки. Або гарний набір для пікніків – кошик із усім посудом. (Клер Едвордс, звичайно ж, нічого не отримає.)

Я сиджу наодинці в залитій сонцем кухні й відчуваю, ніби в мене всередині сяє маленька світла таємничка. Я виграю в лотерею. Сьогодні ввечері моє життя зміниться. Господи, я вже не можу дочекатися. Десять мільйонів фунтів. Подумати лишень, завтра я зможу купити все, що захочу. Будь-що!

Переді мною лежить газета, розгорнута на сторінці з оголошеннями про нерухомість, і я мимохіть беру її до рук, щоб переглянути оголошення про дорогі будинки. Де б мені оселитися? Челсі? Ноттинг Гілл? Мейфейр? «Белгравія», – впадає мені в око. «Чудовий окремих будинок із помешканням для прислуги і плодоносним садом». Начебто непогано. Мене цілком влаштують сім спалень у Белгравії. Я радісно опускаю погляд, дивлюся на ціну і, шокована, ціпенію. Шість цілих п'ять десятих мільйона фунтів. Ось яку ціну заламали. Шість із половиною мільйонів!

Я приголомшена і трохи розлючена. Вони це серйозно? У мене й близько немає шести з половиною мільйонів фунтів. У мене десь... із чотири мільйони залишилося. Чи, може, п'ять? Хай там як – цього недостатньо. Я втуплююся в газетну сторінку, почуваячись обдуреною. Здається, ті, хто виграє в лотерею, повинні б мати змогу придбати все, що завгодно, але я вже почуваяся збіднілою, якоюсь неповноцінною.

Трохи ображена, я відкидаю газету і тягнуся до безкоштовно взятої десь листівки, у якій повно яскравих фото білих підковдр по 100 фунтів. Оце вже краще. «Коли виграю в лотерею, спатиму лише під білими накрохмаленими підковдрами», – вирішую я. І в мене буде біле залізне ліжко, пофарбовані дерев'яні віконниці та пухнастий білий халат...

– То як справи у світі фінансів? – У мої думки вривається мамин голос, і я підводжу погляд. Вона стрімко влітає до кухні, і досі зі своїм «Ностальгійним» каталогом. – Приготувала каву? Давай швиденько, любя моя!

– Саме збираюсь, – відповідаю я і трохи соваюсь, нібито щоб устати зі стільця. Але, як я й очікувала, мама встигає поперед мене. Вона дістає керамічний слоїк, якого я раніше в неї не бачила, і ложкою насипає каву в нову позолочену джезву.

Мама – дивна людина. Вона весь час купує якісь нові штукенції для кухні, а старі просто віддає благодійним організаціям. Нові чайники, нові тостери... За цей рік у нас уже було три нові відра для сміття – темно-зелене, потім хромоване, а тепер-от із жовтого напівпрозорого пластику. Подумати лишень, скільки грошви вона на все це тринькає.

– Гарненька спідничка! – каже вона, ніби вперше побачивши мене. – Де купила?

- «Донна Каран», - бурмочу я у відповідь.

- Дуже красива, - провадить вона далі. - Дорога?

- Не те щоб надто, - говорю я, не замислюючись. - Фунтів із п'ятдесят.

Це не те щоб цілковита правда. Насправді ціна її ближче до ста п'ятдесяти. Але зовсім не варто розповідати мамі, що скільки насправді коштує, бо тоді в неї буде інфаркт. Хоча ні, вона відразу все розповість моему татові - і тоді інфаркт буде в них обох, а я залишуся сиротою.

Тож я вже звикла мислити в двох паралельних вимірах. «Справжні ціни» та «Ціни для мамі». Це трохи схоже на те, коли в магазині знижка 20 відсотків на все, і ти ходиш по ньому, подумки знижуючи всі ціни. До такого досить швидко при звичаєшся.

Хоча є деяка відмінність: я керуюся системою плинних цін, як під час вирахування податку на прибуток. Починаю з 20 відсотків (якщо щось коштує насправді 20 фунтів, я кажу, що купила за 16) і можу дійти до... та й до 90 відсотків, якщо доведеться. Я колись купила чоботи за дві сотні і сказала мамі, що віддала за них лише двадцятку - на розпродажі. І вона повірила.

- Ти що, шукаєш квартиру? - цікавиться вона, зиркнувши мені через плече на сторінку оголошень про нерухомість.

- Ні, - похмуро відповідаю я і перегортаю сторінку брошури. Мої батьки насідають на мене, щоб я купила квартиру. Вони взагалі уявляють собі, скільки ті квартири коштують? І я зараз не про квартири в Кройдоні говорю.

- А Томас, виявляється, вже купив свій перший будиночок - гарненький, невеличкий дім у Райгеті, - повідомляє мама, киваючи вбік сусіднього будинку. - Їздить на роботу аж ізвідти. - Вона каже про це з таким захопленням, ніби повідомляє, що він отримав Нобелівську премію.

- Ну, а в мене немає грошей на квартиру, - відказую я. - І на маленький будиночок теж.

«Поки що, – додаю я подумки. – До сьогоднішнього вечора, до восьмої години. Ха-ха-ха!»

– Не вистачає грошей? – питає тато, заходячи на кухню. – Ти ж знаєш, що з цього лиха є два виходи?

О Боже. Тільки не це. Знову таткові афоризми.

– МВ, – говорить тато, й очі в нього хитро зблискують, – або БЗ.

Робить ефектну паузу, а я перегортаю сторінку брошури, вдаючи, що не чую його.

– Менше Витрачати, – пояснює тато, – або Більше Заробляти. Два шляхи. Який обереш, Бекі?

– Мабуть, піду відразу обома, – легковажно відповідаю я, знову перегортаючи сторінку брошури. Чесно кажучи, мені навіть трохи шкода татка. Він же буде просто шокований, коли його єдина донька за одну мить стане мультимільйонеркою.

Після обіду ми з мамою йдемо на ярмарок народних мистецтв у місцевій школі. Я насправді йду туди просто за компанію і зовсім не збираюся нічого купувати, але раптом бачу повний стіл чудових листівок ручної роботи, лише по півтора фунта! Тож я беру десяток. Адже листівки завжди знадобляться, правда ж?

Іще знаходжу чудову блакитну керамічну підставку для квітів, облямовану слониками – а я давно говорю, що в нашій квартирі не вистачає квітів. Тож цю красу я теж купую. Усього за п'ятнадцять фунтів. Ярмарки ремеслярів – вигідна штука, правда? Туди йдеш упевнена, що там буде суцільний мотлох, але зрештою завжди знаходиш там хоч щось потрібне.

Мама теж дуже вдоволена – знайшла пару свічників для своєї колекції. Вона колекціонує свічники, підставки для грінок, керамічні глечики, скляних тварин, візерунки для вишивання і наперстки (хоча, як на мене, наперстки не можна вважати справжньою колекцією, адже вона замовила їх цілий набір, та ще й зі

скринькою для зберігання, за оголошенням у журналі «Недільні новини», але вона цього нікому не розповідає. Насправді мені теж не варто було б про це згадувати).

Хай там як, ми обидві, досить задоволені, вирішуємо випити по чашечці чаю. І, вже виходячи з ярмарку, йдемо повз один із тих безнадійно нудних столиків, до яких зазвичай ніхто навіть не наближається, хіба що іноді якийсь добряга погляне мигцем і чимскоріш чимчикує далі. Здається, бідоласі за тим столиком страшенно сумно, тож я спиняюся подивитися. Так, недарма тут нікого немає. Він продає дерев'яні миски якоїсь дивної форми, і так само дивно обтесане столове начиння. На біса комусь можуть знадобитися дерев'яні ножі й виделки?

- Гарненька! - весело кажу я, беручи в руки одну з мисок.

- Деревина яблуні, ручна робота, - пояснює він. - Тиждень на неї витратив.

Ну, як на мене, він просто змарнував цей тиждень. Та посудина безформна, потворна, із деревини якогось брудно-коричневого кольору. Але коли я простягаю руку, щоб поставити її назад, він дивиться так знедолено, що мені стає його шкода, і я перевертаю ту штуку, щоб поглянути на ціну. Якщо вона коштує якісь копійки - куплю її. Але її ціна виявляється вісімдесят фунтів! Я показую її мамі, і вона ледь помітно кривиться.

- Саме цей екземпляр було минулого місяця представлено в «Ель Декорейшен», - із сумом каже чоловік і дістає вирізану із журналу сторінку. Почувши ці слова, я просто завмираю на місці. «Ель Декорейшен»? Він жартує?

Таки не жартує. На кольоровій сторінці - фото кімнати, майже порожньої: лише замшеве крісло-мішок і невисокий столик, а на ньому - дерев'яна миска. Я розглядаю зображення, не вірячи власним очам.

- Тобто саме ця? - перепитую я, намагаючись хоч трохи стримувати захват у голосі. - Саме ця миска? - він киває, і мої пальці міцно вчіпляються в миску. Повірити не можу. Я тримаю штукенцію, представлену в «Ель Декорейшен». Це ж просто неймовірно круто! Я раптом почувуюся страшенно модною та стильною - шкода, що я не в білих лляних штанах, а волосся не зализане назад, як у Ясмін Ле Бон - тоді образ був би довершений.

Укотре пересвідчуюся, що в мене хороший смак. Хіба ж не саме я помітила цю миску... даруйте, цей елемент декору? Не я відзначила його якість? Я вже уявляю, як ми цілком змінимо нашу вітальню, підлаштуємо під нього весь дизайн – мінімалізм і пастельні кольори. Вісімдесят фунтів. Це взагалі не ціна для такого взірця стилю, що існує поза часом.

– Я беру, – рішуче говорю я, і лізу в сумку по чекову книжку. «Пам'ятай, – нагадую сама собі, – купуючи дешеві речі, ти нічого не заощаджуеш. Значно краще витратити трохи більше на серйозне придбання, що слугуватиме тобі все життя». А ця миска – просто взірець такої класики. Сюз буде страшенно вражена.

Ми повертаємося додому. Мама відразу ж іде до будинку, а я залишаюся надворі, обережно переносу покупки з її машини в мою.

– Бекі! Оце так несподіванка!

О Боже. Це Мартін Вебстер, наш сусід, стирчить за парканом із граблями в руці та широченною дружньою посмішкою на обличчі. О Господи. Мартінові завжди вдається викликати в мене почуття провини, я навіть не знаю чому саме.

Насправді чудово знаю. Це все через те, що я розумію: він усе життя сподівався, що я виросту і вийду заміж за Тома, його сина. А я за нього не вийшла. Історія моїх стосунків із Томом недовга: він одного разу запросив мене погуляти, коли нам було років по шістнадцять, а я відмовилася, бо саме зустрічалася з Адамом Муром. На тому все й скінчилося, дякувати Богові. Узагалі-то, чесно кажучи, я б краще вийшла заміж за самого Мартіна, ніж за Тома.

(Це не значить, що я насправді хочу заміж за Мартіна чи що мені подобаються старші чоловіки чи щось таке. Це просто до слова прийшлося. Та й узагалі, Мартін щасливо одружений.)

– Вітаю! – радісно кажу я. – Як справи?

– О, в нас усе чудово, – відповідає Мартін. – Ти чула, що Том купив будинок?

– Так, – підтверджую я. – У Райгеті. Просто фантастика!

– Там дві спальні, душова кімната, вітальня й відкрита кухня, – перераховує він. – А кухня оббита дубом.

– Ого, – захоплююся я. – Оце так!

– Том просто в захваті від нього, – каже Мартін. – Дженіс! – гукає він. – Іди-но сюди, поглянь, хто прийшов!

За хвилину на ганку з'являється Дженіс у квітчастому фартуху.

– Бекі! – говорить вона. – Та тебе ледь упізнати! Скільки ж ми не бачились?

О Боже, тепер я почуваюся винною, що не навідуюся до батьків частіше.

– Ну, – пояснюю я, намагаючись безтурботно всміхнутися, – ви ж розумієте. Я дуже зайнята, робота й таке інше.

– О, так, – каже Дженіс, шанобливо киваючи. – Та Твоя Робота.

Колись чомусь Дженіс та Мартін утовкмачили собі, що я просто неймовірно видатний фінансовий геній. Я намагалася пояснити їм, що насправді не така я вже й розумаха, але що більше я це заперечую, то геніальнішою мене вважають. Це як у «Пастці-22». Отож тепер вони думають, що я видатний та ще й скромний фінансист.

Утім, нащо через це перейматися? Вдавати із себе фінансового генія досить-таки весело.

– Так, останні дні видалися нелегкими, – кажу я тоном крутого спеціаліста. – Саме лише злиття «СБГ» та «Рутланд Банку» чого варте!

– Звичайно, – видихає Дженіс.

– Ой, я тут дещо згадав, – каже Мартін. – Бекі, почекай тут. Я повернуся за мить.
– І не встигаю я й слова сказати, як він зникає, і я залишаюся наодинці з Дженіс.
Ми ніяково мовчимо.

– То, – ляпаю я, аби лиш щось сказати, – я чула, Том обшальював кухню дубом?

Я справді не можу вигадати жодної іншої теми для розмови. Стримано всміхаюся до Дженіс, чекаючи на її відповідь. Але натомість її рот розтягується в широченну посмішку. Її обличчя аж сяє щастям – і тут раптом я усвідомлюю, що припустилася величезної помилки. Не слід було згадувати того дурнуватою «першого Томового власного будинку». Не слід було згадувати тієї дубової шалівки. Тепер Дженіс подумає, що мені самій захотілося такої. Неодмінно подумає! Вона вирішить, що тепер Том раптом припав мені до душі, тепер, коли в нього є свій власний будинок.

– Так, деревина дуба й кахляний візерунок із середземноморськими мотивами, – гордо каже вона. – Ми довго обирали між середземноморським і стилем «кантрі», і Том зрештою спинився на морській темі.

Я на мить замислююся, чи не варто сказати, що я надала б перевагу інтер'єру «кантрі», але це, мабуть, буде надто вже зверхньо.

– Непогано, – відповідаю я. – І дві спальні!

Чому я не можу просто припинити базікати про той довбаний «перший будинок»?

– Він хотів, щоб неодмінно було дві спальні, – каже Дженіс. – Адже, зрештою, всяке в житті трапляється. – Вона хитрувато всміхається до мене, і – от же дурниця! – я відчуваю, як у мене червоніють щоки. О Боже. З чого б мені червоніти? Як безглуздо! Тепер вона думає, що мені подобається Том. Уявляє нас із ним у тому будинку, як ми разом готуємо вечерю в обшальованій дубом кухні.

Треба щось сказати. Треба сказати: «Дженіс, мені не подобається Том. Він надто високий, і в нього тхне з рота». Але хіба ж таке можна говорити?

– Що ж, перекажіть йому мої найщиріші вітання, – говорю я натомість.

– Звісно, перекажу, – обіцяє вона і якусь мить мовчить. – У нього є твій лондонський номер?

А-а-а-а-а-а-а-а!

– Має бути, – весело всміхаюся я (хоча звідки б йому в нього взятися?). – Та й він завжди зможе мене знайти тут, якщо захоче.

Тепер Дженіс казна-що прочитає між рядками цієї нашої розмови. Уявляю собі, як вона перекаже її Томові: «Вона все допитувалася про твій будинок. І просила, щоб ти їй подзвонив!»

Життя було б значно простішим, якщо б розмови можна було відмотувати назад і стирати, як відео. Або якби можна було попросити співрозмовника не зважати на те, що ти щойно сказав, як на суді. «Будь ласка, не вносьте до протоколу всі згадки про перші будинки та обшальовані дубом кухні».

На щастя, у цю мить повертається Мартін із якимось папірцем у руці.

– Мені подумалося, що варто перепитати в тебе, – пояснює він. – Ми вже п'ятнадцять років вкладаємо кошти у фонд «Флагстафф Лайф». А тепер думаємо перевести їх у їхній новий дочірній фонд. Що ти про це думаєш?

Я нічого ніяк не думаю. Про що він узагалі говорить? Якийсь інвестиційний план?

Я розглядаю папірець (сподіваюся, досить розумним поглядом) і кілька разів киваю.

– Так, – говорю невиразно. – Ну, як на мене, це досить-таки непогана думка...

– Ми отримали листа від компанії про те, що, можливо, хотіли б на пенсії отримувати більш високий прибуток, – говорить Мартін. – І ще передбачено гарантовану суму виплат.

– І ще ми отримуємо в подарунок настінний годинник, – додає Дженіс. – Швейцарський, у старовинному стилі.

– М-м-м-м, – мугикаю я, уважно вивчаючи заголовок листа. «Флагстафф Лайф»... Я точно щось чула про них, зовсім нещодавно. Хто такі ці «Флагстафф Лайф»? А, точно! Це вони влаштували ту вечірку із шампанським у «Сохо-Сохо». Еллі нахлебталася того шампанського й чіплялася до Девіда Солсбері з «Таймз» із балачками про кохання. Узагалі-то вечірка вдалася бомбова. Одна з найкрутіших.

– Ця компанія має хорошу репутацію? – питає Мартін.

– Безумовно, – відповідаю я. – Вони дуже авторитетні в нашій царині.

– Ну, тоді, – вдоволено говорить Мартін, – мабуть, варто дослухатися до їхньої поради. Треба рухатись уперед!

– Так, без руху успіх неможливий, – кажу я своїм професійно поставленим голосом. – Але ж це лише один погляд.

– Ну що ж, – Мартін презирається з Дженіс. – Якщо Бекі вважає, що це гарна думка...

– Ну, може, мене й не варто слухати! – спішно додаю я.

– То її, звісно ж, варто послухати! – продовжує Мартін, посміюючись. – Це ж фінансовий експерт.

– Ти знаєш, Том іноді купує ваш журнал, – заводить своєї Дженіс. – Не те щоб у нього зараз було багато грошей, іпотека й усе інше... Але він дуже гарної думки про твої статті! Він каже...

– Це просто чудово! – перебиваю я її. – А зараз даруйте, я дуже поспішаю. Рада була побачити вас. Переказуйте вітання Томові!

Я так поспішаю до будинку, що збиваю коліно об одвірок. А потім відчуваю легку провину. Варто було хоча б нормально попрощатися. Але чесне слово! Якби я почула ще хоч би слово про недоумка Тома і його придуркувату кухню, я просто збожеволіла б.

Утім, коли сідаю дивитися Національну лотерею, я вже зовсім про них забуваю. Ми чудово повечеряли – курятиною по-прованськи з «Маркс та Спенсер», випивши пляшку доброго «Піно Гриджо», яку я привезла із собою. Я знаю, що та прованська курка куплена в «Маркс та Спенсер», бо я й сама не раз купувала її там. Упізнаю сушені на сонці помідори, оливки та й усе інше. Але мама, звичайно, однаково доводить, що приготувала її лише зі свіжих продуктів, за власним рецептом.

Не розумію, чому вона із цим так морочиться. Усім узагалі байдуже, до того ж ця вечеря лише для нас із татом. І зрештою, чудово видно, що на нашій кухні не буває сирих продуктів. Є купа порожніх картонних коробок, багато готових страв – і жодних перехідних етапів. І все ж таки мама нізащо не визнає, що купує готові страви, навіть коли це загорнутий у фольгу пиріг. Тато їсть ті пироги, начинені пластиковими грибами та политі липким соусом, і говорить із незворушним обличчям: «Яка смакота, кохана». А мама посміхається у відповідь, щиро задоволена собою.

Але сьогодні ми вечеряємо не фольгованим пирогом, а куркою по-прованськи. (Чесно кажучи, як на мене, вона справді схожа на приготовану вдома, хоча навряд чи хтось сам так дрібнесенько нарізав би червоний перець, правда ж? У людей зазвичай є важливіші справи.) Хай там як, але ми її доіли, запиваючи щедрими ковтками «Піно Гриджо»; у духовці запікається шарлотка – і я мимохідь пропоную всім разом піти подивитися телевізор. Адже я поглянула на годинник і знаю, що Національна лотерея вже почалася. Усе станеться за лічені хвилини. Боже, я вже не можу чекати.

На щастя, мої батьки не з тих, хто полюбляє теревенити про політику чи обговорювати книжки. Ми вже перетерли всі сімейні новини, я розповіла їм, як у мене справи на роботі, вони відзвітували про свою подорож на Корсику, тож тепер варто якось пожвавити розмову. Час увімкнути телевізор – хоча б для того, щоб він підказав нам нові теми для балачок.

Тож ми перебазуємося у вітальню, тато засвічує «вогонь» у штучному каміні та вмикає телевізор. І – о так! – ось вона! Національна лотерея, у розкішній студії. Сяють вогні, Дейл Уінтон перекидається жартами з Тіффані із «Жителів Іст-Енду», а глядачі підтримують їх захопленими вигуками. У мене в животі вузол затягується щораз міцніше й міцніше, а серце шалено калатає. За кілька хвилин ці кульки випадуть. За кілька хвилин я стану мільйонеркою.

Я спокійно спираюся на спинку канапи і думаю, що робити, коли виграю. Тобто саме в мить виграшу. Верещати? Чи сидіти тихо? Може, не треба нікому розповідати про це першого ж дня. А може, не треба нікому розповідати взагалі.

Ця думка несподівано пронизує мене. Я можу стати таємним переможцем! Отримати купу грошей – і жодного тиску. Якщо мене питатимуть, звідки в мене гроші на купу дизайнерського вбрання, я просто відповідатиму, що багато працюю на фрилансі. Так! І я зможу змінювати життя всіх моїх друзів анонімно, мов добрий ангел. Ніхто ніколи ні про що не дізнається. Просто чудесно!

Я саме розмірковую над тим, наскільки великий будинок зможу придбати, щоб ніхто ні про що не здогадався, коли в мої думки вривається голос із екрана.

– Питання до номера три!

Що?

– Моя улюблена тварина – це фламінго, бо він рожевий, пухнастий і в нього довгі ноги. – Дівчина на стільці раптом скидає одну довжелезну, до блиску виголену ногу з іншої, і глядачі просто шаленіють. Я отетеріло дивлюся на неї. Що відбувається? Чому ми дивимося «Побачення наосліп»?

– Раніше це шоу було досить цікавим, – каже мама. – Але тепер зовсім скотилося.

– Тобі ця маячня здається цікавою? – недовірливо перепитує тато.

– Послухай, тату, а ми не могли б перемкнутися назад на...

– Я не говорила, що воно цікаве зараз. Я сказала...

– Тату! – я намагаюся говорити без паніки в голосі. – Ми б могли просто ненадовго знову ввімкнути Бі-Бі-Сі1?

«Побачення наосліп» зникає, і я полегшено зітхаю. Наступної миті на екрані з'являється серйозний чоловік у костюмі.

– Поліціантам варто було б звернути увагу, – розповідає він гугняво, – що свідки були недостатньо...

– Тату!

– Де наша телепрограма? – нетерпляче каже він. – Десь має бути щось цікавіше за це.

– Є лотерея! – я ледь не кричу. – Я хочу подивитися лотерею!

– Навіщо тобі та лотерея? У тебе є квиток?

Я на мить замовкаю. Щоб стати таємним переможцем, не можна нікому розповідати, що я купила квиток. Навіть своїм батькам.

– Ні! – кажу я, посміюючись. – Я просто хочу подивитися на Мартін Маккаетчен.

Мене огортає величезне полегшення – лотерея знову на екрані, і Тіффані співає пісню. Я зручно вмощуюся на канапі, поглядаючи на годинник.

Ні, взагалі-то я розумію, що те, чи дивитимусь я розіграш чи ні, не вплине на мої шанси на перемогу, але хіба ж я хочу прогавити цю чарівну мить? Можете вважати мене божевільною, але я відчуваю, що, коли дивитимусь, зможу через екран установити зв'язок із кульками, потоваришувати з ними. Я дивитимусь, як вони шалено крутяться в лототроні, і подумки підтримуватиму свої переможні номери. Це неначе вболівати за команду. Команда 1 6 9 16 23 44.

Хоча числа ніколи не випадають у правильному порядку. Команда 44 1 23 6 9 16. Може бути. Або Команда 23 6 1 ...

Раптом лунають оплески – Мартін Маккаетчен закінчила співати. Боже мій. Це от-от станеться. Мое життя от-от зміниться.

– Лотерея стала страшенно комерційною, правда ж? – каже моя мама, доки Дейл Уінтон веде Мартін до червоної кнопки. – Це просто стидовисько...

– Тобто як це лотерея стала комерційною? – перепитує тато.

- Люди грали в лотерею, бо хотіли підтримати благодійні організації.

- Нікого вони не хотіли підтримати! Не мели дурниць! Нікому та благодійність на фіг не здалася. Усі думають лише про себе коханих. - Тато махає пультом на Дейла Уінтона, і екран згасає.

- Тату! - скиглю я.

- То по-твоему всі байдужі до благодійності? - каже мама.

- Я такого не казав.

- Тату! Увімкни! - верещу я. - Увімкни-и-и! - Я вже наміряюся відібрати в нього пульт, коли він усе-таки вмикає телевізор.

Я дивлюся на екран, не вірячи власним очам. Перша кулька вже впала. І це 44 кулька. Мій номер, 44.

- ...востаннє випадав три тижні тому. А ось і друга кулька... І це номер 1.

Я не можу навіть поворухнутися. Ось, це відбувається, просто в мене перед очима. Я насправді виграю в лотерею. Я виграю в цю бісову лотерею!

Тепер, коли це відбувається, я почуваюся на диво спокійною. Я немовбито все життя знала, що це станеться. Я мовчки сиджу на канапі, почуваючись ніби в біографічній документальній стрічці про саму себе, із закадровим голосом Джоанни Ламлі чи когось такого. «Бекі Блумвуд завжди глибоко в душі знала, що колись виграє в лотерею. Але того дня, коли це сталося, навіть вона не могла передбачити...»

- І ще один номер із першого ряду. Кулька номер 3.

Що? Усі мої думки сплутуються, і я ошелешено дивлюся на екран. Це, напевно, помилка. Вони хотіли сказати 23.

- І номер 2, бонусна кулька з минулого тижня.

Я завмираю. Що в біса відбувається? Звідки беруться ці цифри?

- І ще одне однозначне число - номер 4. Він справді часто випадає: цього року вже дванадцять разів. І нарешті... Номер 5! Ну, це просто неймовірно! Уперше таке бачу! Тепер вишикуємо їх у правильній послідовності...

Ні. Це не може бути правдою. Це якась помилка. Виграшні лотерейні номери не можуть бути 1, 2, 3, 4, 5, 44. Це не лотерейна комбінація, це... це якийсь дурнувятий жарт.

І я виграла. Виграла.

- Ви тільки погляньте! - чую я мамин голос. - Просто неймовірно! 1, 2, 3, 4, 5, 44.

- І що ж тут неймовірного? - відповідає тато. - Це так само ймовірно, як і будь-який інший ряд цифр.

- Цього не може бути!

- Джейн, ти хоч щось знаєш про закони ймовірності?

Я тихо встаю і виходжу з кімнати під радісну музичну заставку Національної лотереї. Теліжуся на кухню, сідаю за стіл і закриваю обличчя долонями. Чесно кажучи, мене трохи трусить. Я була цілком переконана, що виграю. Жила у величезному маєтку, збиралася у відпустку на Барбадос разом із усіма своїми друзями, а ще купувала в «Агнес-Бі» все, чого лишень хотіла. Це все було таким справжнім.

І ось натомість я сиджу на кухні у своїх батьків, не можу собі дозволити навіть поїхати на відпочинок, і я сьогодні витратила вісімдесят фунтів на дерев'яну миску, яка мені навіть не подобається.

Сповнена жалю до себе, я вмикаю чайник, беру зі столу «Жіночу газету» і гортаю її, але навіть це мене не збадьорює. Усе, здається, нагадує мені про гроші. «Може, мій тато й правий, - ловлю я себе на сумній думці. - Може, "Менше Витрачати" - це і є потрібний для мене вихід? Припустімо... я почну витрачати менше на шістдесят фунтів на тиждень. За сто тижнів я заощаджу 6000».

Раптом ця думка мене надихає. Шість тисяч фунтів. А що, непогано. І якщо добре подумати – не так уже й важко відкласти шістдесят фунтів на тиждень. Це десь два обіди в якомусь кафе. Тобто майже зовсім непомітні гроші.

Господи, так. Саме так я й зроблю. Шістдесят фунтів на тиждень. Може, я навіть відкладатиму їх на окремий рахунок. Це буде пречудово! Я буду головна, я керуватиму своїми фінансами, а коли сплачу всі свої рахунки, я просто продовжу заощаджувати. Економність стане моєю звичкою. А потім, наприкінці кожного року, я витрачатиму все, що відклала, на щось дороге, вишукане. Наприклад, костюм від Армани. Чи Крістіана Діора. Щось насправді статусне.

Почну в понеділок, захоплено думаю я, ложкою сиплячи в чай розчинний шоколад. Я просто взагалі нічого не витрачатиму. Буду накопичувати гроші, ставатиму багатшою й багатшою. Це буде просто чудесно.

Крамниця «Бромптон Стор»

ВІДДІЛ РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ

Бромптон-стрит, 1

Лондон SW4 7TH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякуємо за чек на суму 43,00 фунти, отриманий від Вас сьогодні. На жаль, на чеку відсутній Ваш підпис. Ми не маємо жодного сумніву, що Ви просто цього не помітили. Тож повертаємо його Вам і просимо Вас знову надіслати його нам, поставивши свій підпис.

Ви, звичайно ж, розумієте, що цей платіж прострочено вже на вісім днів.

Сподіваємося найближчим часом отримати підписаний Вами чек.

Із найкращими побажаннями

Джон Гантер,

менеджер відділу роботи з клієнтами

П'ять

Ощадливість та простота – ось мій новий девіз. Нове, стримане життя в стилі дзен, життя, у якому я нічого не витрачаю. Нічого не витрачаю. От замисліться лишень, скільки грошей ми всі щодня тринькаємо даремно? Тож не дивно, що я трохи влізла в борги. І це насправді не моя провина. Я просто піддалася західній звичці до матеріалізму та споживання – адже потрібна неймовірна сила, щоб чинити їй опір. Принаймні саме так написано в моїй новій книжці.

Розумієте, вчора, коли ми з мамою їздили до книжкової крамниці «Вотерстоун» купити їй тоненьку книжечку, щоб читати цього тижня, я зайшла у відділ літератури із саморозвитку і там знайшла найдивовижнішу книжку, яку мені лишень доводилося читати. Присягаюся вам, вона змінить мое життя. Вона й зараз зі мною, у мене в сумочці. Вона називається «Керуй своїми коштами», і написав її Девід Е. Бартон. Книжка просто крутезна. Там написано, що всі ми тринькаємо купу грошей, навіть не усвідомлюючи цього, і що більшість із нас легко може вдвічі зменшити власні витрати вже за один тиждень.

За один тиждень!

Просто потрібно, наприклад, брати з дому бутерброди, а не їсти в ресторанах, і їздити на роботу велосипедом, а не метро. Якщо добре подумати – заощадити можна на всьому. І, як говорить Девід Е. Бартон, є безліч безкоштовних задовольень, про які ми забуваємо, тому що надто зайняті витрачанням грошей – парки, музеї, та навіть проста прогулянка сільською вулицею допоможе відчувати цю просту радість.

Це все так легко, так зрозуміло. А найкраще те, що починати це все треба із шопінгу! У книжці написано, що слід пройтися крамницями так, як ви це робите зазвичай, а потім занотувати всі покупки та їхні ціни, і навіть намалювати графік. Важливо при цьому бути чесним, не махлювати і витратити точнісінько стільки грошей, як зазвичай – це саме вчасна порада, бо в Сьюз у четвер день народження, і я маю купити для неї подарунок.

Тож у понеділок уранці, йдучи на роботу, я, як зазвичай, заходжу в «Лючію» та купую найбільший капучино і шоколадний мафін. Мушу визнати, що плачу за них із легкою скорботою – адже це мої останні капучино та шоколадний мафін. Мое нове, ощадливе життя розпочинається завтра – і в ньому не буде місця для капучино. Девід Е. Бартон говорить, що, коли ви любляете каву, її слід варити вдома і носити на роботу в термосі, а якщо звикли перехопити чогось солоденького – треба купувати дешеві тістечка в супермаркеті. «Продавці кави деруть із вас гроші за майже пусту гарячу водичку і пластиковий стаканчик», – пише він, і я з ним цілком згодна. Хоча я тужитиму без ранкового капучино. Але все одно я пообіцяла собі виконувати правила з книжки – і я їх виконуватиму.

Коли я виходжу з кав'ярні з цим останнім капучино в руці, то раптом розумію, що в мене взагалі-то немає термоса для кави. Але це нічого, я його куплю. У «Габітаті» є чудові блискучі хромові термоси. Це взагалі-то зараз дуже модна тема. Можливо, бувають навіть термоси від «Алессі». Ну хіба не круто? Пити каву з термоса «Алессі». Значно крутіше, ніж капучино з якогось стаканчика.

Отож, ідучи вулицею, я почуваюся досить щасливою. Я заходжу в «У Сміта», купую кілька журналів, щоб поліпшити настрій – і ще обираю маленький сріблястий записничок і ручку, щоб занотовувати всі свої витрати. Я робитиму це надзвичайно ретельно, адже Девід Е. Бартон стверджує, що самі лише такі записи допоможуть витратити менше. Тож, діставшись до роботи, роблю перші записи:

Капучино – 1 фунт 50 пенсів

Мафін – 1 фунт

Блокнот – 3 фунти 99 пенсів

Ручка – 1 фунт 20 пенсів

Журнали – 6 фунтів 40 пенсів

Отож поки що я встигла витратити... 14 фунтів і 9 пенсів.

От холера. Це, мабуть, таки чимало, а надто, що зараз лише 9.40 ранку.

Хоча блокнот і ручку можна й не рахувати, правда ж? Це ж необхідне устаткування для мого нового ощадливого життя. Адже неможливо занотовувати всі свої витрати без блокнота й ручки? Тож їх я викреслюю з переліку, і тепер загальна сума виходить... 8 фунтів 90 пенсів. Уже значно краще.

До того ж тепер я на роботі. І навряд чи сьогодні вдень витрачу ще хоч щось.

А хай йому грець. Нічого не витратити, виявляється, зовсім неможливо. Спершу з'являється хлопець із бухгалтерії – ще хтось надумав звільнитися, і ми всі маємо здати грошей йому на прощальний подарунок. Потім настає обід. Я обираю справді скромний бутерброд – із яйцем та салатом, найдешевший у «Бутс», а мені ж навіть не подобаються ані яйця, ані салат.

Девід Е. Бартон говорить, що, коли ви справді старанно заощаджуєте, особливо на початку, варто за це нагородити себе, тож як винагороду я купую олійку для ванни з натуральним екстрактом кокосу. А потім помічаю, що за зволожувальні креми, якими я користуюся, можна отримати подвійні бонусні бали.

Я просто обожаю бонусні бали. Ну хіба не чудова ідея? Якщо витратити досить багато, можна отримати насправді крутий подарунок – наприклад, цілий день у спа-салоні. Минулого Різдва я просто неперевершено цим скористалася – накопичувала ці бали, доки їх не набралось достатньо, щоб купити різдвяний подарунок для бабусі. Узагалі все було ось так: я назбирала 1653 бали, а мені потрібно було 1800, щоб узяти для неї комплект термобігуді. Тож я купила собі великі парфуми «Самсара», отримала за це ще 150 балів на картку – і термобігуді дісталися мені зовсім безкоштовно! Щоправда, трохи прикро, що мені не подобаються парфуми «Самсара», але це я зрозуміла лише вдома. Утім, досить уже про них.

Ці бонусні бали треба вміти використовувати розумно – як і всі спеціальні пропозиції, – тобто хапати їх за кожної можливості, бо більше, може, й не запропонують. Тому я беру відразу три зволожувальні креми. Подвійні бонуси! Адже це не витрати, а радше зарібок, правда ж?

Тепер треба купити подарунок на день народження Сьюз. Узагалі-то в мене вже є для неї набір олійок для ароматерапії, але, вже придбавши їх, я надібрала той розкішний рожевий ангоровий кардиган у «Бенеттон». Я знаю, що їй він страшенно сподобається. А ті олійки я можу повернути в магазин, чи подарувати комусь на Різдво.

Тож я йду в «Бенеттон» і беру рожевий кардиган. І вже збираюся заплатити... коли помічаю, що в них є ще один, такий самий, але сірий. Найкращий у світі, просто досконалий, м'якесенький, сірий із легким блакитним відтінком ангоровий кардиган, із дрібненькими перламутровими гудзиками.

О Боже мій. Розумієте, річ у тім, що я вже роками шукаю справді хороший сірий кардиган. Чесно, так воно і є. Можете запитати в Сьюз, у моєї мами... в будь-кого. До того ж я іще не живу в тому новому режимі економії, правда ж? Я лише спостерігаю за собою.

Девід Е. Бартон говорить, що я маю поводитися якомога природніше. Тож я насправді маю скоритися природному імпульсу й купити цей кардиган. Поводитися інакше було б неправильно. Це все зіпсувало б.

І коштує він лише сорок п'ять фунтів. І я можу взяти його в кредит, за карткою «Віза».

А якщо поглянути з іншого боку – що таке сорок п'ять фунтів у загальному, грандіозному масштабі? Та майже нічого, правда ж?

Тож я купую його. Найкращий кардиганчик у світі. Мене називатимуть Дівчиною в Сірому Кардигані. Я зможу жити в ньому. Це справді вартісне вкладення.

Після обіду я маю йти в «Бібліотеку зображень», обирати малюнок на передню обкладинку наступного випуску. Це моя найулюбленіша частина роботи – не розумію, чому Філіп завжди передоручає її комусь. Вона полягає переважно в тому, щоб сидіти й пити каву весь день, переглядаючи купи слайдів.

Адже в нас, звичайно, не вистачає бюджету, щоб самим створювати власні обкладинки. Господи, звісно, ні. Щойно починаючи працювати журналісткою, я думала, що зможу ходити на фотосесії, зустрічатися з моделями, справді гламурно проводити час. Але в нас навіть немає власного фотографа. Усі журнали нашого штибу користуються бібліотеками зображень, і зазвичай на них повторюються ті самі картинки, знову й знову. Одне фото загрозового тигра з роззявленою пащею побувало принаймні на трьох обкладинках фінансових видань лише за минулий рік. Утім, читачам байдуже, правда ж? Вони точно купують такі журнали не для того, щоб помилуватися на Кейт Мосс.

Чудово й те, що редактор Еллі також не любить обирати обкладинки – і вони користуються тією самою бібліотекою зображень. Тож ми завжди намагаємося підлаштуватися, щоб прийти туди разом і потеревенити над тими фото. До того ж та бібліотека розташована в самісінькому Ноттинг-Гілл-Гейт, тож ми маємо повне право годинами добиратися туди і назад. Зазвичай я взагалі не завдаю собі клопоту повертатися до офісу. Це справді чудова можливість провести день. (Робочий день, я маю на увазі. Звісно, якби це був вихідний – я б так не думала.)

Я приїжджаю туди раніше за Еллі й відрекомендовуюся дівчині на рецепції:

– Бекі Блумвуд із «Вдалих вкладень», – шкодуючи, що не можу сказати – «Бекі Блумвуд із “Вог”» або «Бекі Блумвуд із “Уолл-стрит Джорнал”». Я сідаю в м'яке чорне шкіряне крісло і гортаю каталоги фотографій глянсових щасливих сімей, доки один із модних юнаків, що тут працюють, не підходить до мене і не веде мене до окремого підсвітленого столу.

– Я Пол, – говорить він, – і я сьогодні допомагатиму вам. Ви уявляєте, що вам потрібно?

– Ну... – відповідаю я, з діловим виглядом витягаючи записника.

Учора в нас була нарада щодо обкладинки, і ми спинилися на темі для номера «Інвестиційний портфель: досягти балансу». Доки ви ще не поснули з нудьги, дозвольте додати: минулого місяця на обкладинці було написано «Депозитні рахунки: перевірити все».

Чому б нам хоч раз натомість не перевірити засоби для засмаги? Але грець із ним.

– Я шукаю зображення терезів, – читаю я зі свого переліку. – Або канатохідців, одноколісних велосипедів...

– Щось про утримання рівноваги, – говорить Пол. – Без проблем. Хочете кави?

– Так, будь ласка, – я всміхаюся і спираюся на спинку крісла. Розумієте, про що я? Тут так добре. І мені платять за те, що я сиджу на цьому кріслі й нічогосінько не роблю.

За кілька хвилин з'являється Еллі, разом із Полом, і я здивовано розглядаю її. Вона має справді вишуканий вигляд, у бузковому костюмі й на високих підборах.

– Отож плавці, човни або європейські пейзажі, – говорить їй Пол.

– Саме так, – каже Еллі й опускається на крісло біля мене.

– Спробую вгадати, – кажу я. – Щось про те, як коливається валютний курс.

– Десь так, – відповідає Еллі. – А дослівно: «Європа – потоне чи спливе?» Вона промовляє це страшенно драматично, і ми з Полом гигаємо. Коли він іде, я пильно її оглядаю.

– Ти чого сьогодні така ділова?

- Я завжди страшенно ділова, - парирує вона. - Ти ж знаєш.

Пол уже котить до нас навантажений слайдами візок, і вона дивиться на них.

- Це тобі чи мені?

Вона уникає розмови. Що відбувається?

- Збираєшся на співбесіду? - раптом здогадуюся я. Вона дивиться на мене, у неї спалахують щоки, і вона витягає з візка стосик слайдів.

- Циркачі, - говорить вона. - Жонглери. Це те, що тобі потрібно?

- Еллі! У тебе співбесіда? Скажи мені!

На якусь мить западає тиша. Еллі дивиться вниз, на стіл, потім підводить погляд.

- Так, - зізнається вона і кусає губи. - Але...

- Це ж просто чудесно! - вигукую я, і на нас дивляться двійко охайних дівчаток із кутка. - Куди? - питаю я вже спокійніше. - У «Космо», правда ж?

Нас перериває Пол, приносить чашечку кави і ставить перед Еллі. - Плавці скоро прибудуть, - говорить він, відтак з усмішкою йде від нас.

- Із ким співбесіда? - перепитую я. Еллі розсилає інтерв'ю на стільки робіт, що я не можу за ними встежити.

- У «Ветербіз», - каже вона, і обличчя в неї яскраво спалахує.

- «Ветербіз Інвестментс»? - Вона злегка киває, а я здивовано підіймаю брови. Навіщо їй влаштовуватись у «Ветербіз Інвестментс»? - У них є якась корпоративна газета чи що?

- Я не журналістом влаштовуюсь, - каже вона тихо. - Я подала резюме на посаду фондового менеджера.

- Що? - вражено перепитую я.

Я знаю, подруги мають підтримувати одна одну у важливих рішеннях, і все таке. Але даруйте, фондовий менеджер?

- Я ще, може, й не влаштуюся. - Вона уникає мого погляду. - Це така дрібниця.

- Але...

Я розгубила всі слова. Як Еллі могло взагалі спасти на думку влаштуватися фондовим менеджером? Фондові менеджери - це взагалі не люди. Якись персонажі, над якими ми сміємося в журналістських відрядженнях.

- Це просто спроба, - вона ніби намагається захиститися. - Може, я просто хочу показати Керол, що вмю робити щось іще. Розумієш?

- А, ти хочеш... довести власну цінність? - намагаюся здогадатися я.

- Так, - каже вона, злегка стенаючи плечима. - Саме так. Довести цінність.

Але Еллі говорить це не надто впевнено, і сьогодні вона значно мовчазніша, ніж зазвичай. Що з нею трапилось? Я розмірковую над цим, повертаючись додому з бібліотеки зображень. Я йду по Хай-стріт Кенсінгон, перетинаю дорогу і, завагавшись, спиняюся перед «Маркс та Спенсер».

Вхід до метро - праворуч від мене. Крамниці - ліворуч. Я не повинна зважати на крамниці. Я повинна бути заощадливою, йти просто додому і там скласти графік витрат. Якщо я хочу розважитися, то можу безкоштовно подивитися щось цікаве по телевізору і, можливо, приготувати недорогий, але поживний суп.

Проте сьогодні по телевізору немає нічого цікавого, принаймні до «Жителів Іст-Енду». І я не хочу ніякого супу. Мені насправді потрібно щось, що допоможе збадьоритися. І до того ж - швидко спадає мені на думку - завтра я все це кину, правда ж? Це мов початок Великого посту. А сьогодні моя Шопінгова Масляна. Я маю насититися, перш ніж обмежу себе.

Мене огортає хвилювання, і я поспішаю до «Баркерс-Центру». Я триматиму себе в руках, присягаюся. Просто якась дрібничка, щоб поліпшити настрій. Я вже купила кардиган – тож більше жодного одягу... І нещодавно придбала босоніжки на підборах-«чарочках» – тож і не взуття... хоча в «Гоббс» є чудові черевички «Прада»... Гм-м-м. Навіть не знаю.

Проходячи повз відділ косметики, я раптом розумію. Засоби для макіяжу! Ось що мені потрібно. Нова туш для вій і, можливо, нова помада.

Щаслива, я починаю блукати яскравим приміщенням серед п'яних запахів парфумів, випробовуючи на руці різнокольорові помади. Вирішую, що мені потрібна дуже світла помада. Ньюдово-тілесного або рожевого кольору, а ще олівець для губ і у тон...

Біля прилавка «Кларин» мою увагу привертає великий рекламний постер:

«Купіть два засоби для догляду за шкірою та отримайте БЕЗКОШТОВНУ косметичку з тестерами рідини для вмивання, тоніка та зволожувального крему, помадою «Осінній спалах», тушшю «Екстра-зміцнення» й тестером парфумованої води «О Дінамісант». Пропозиція обмежена, тож покваптеся!»

Це ж просто фантастика! Ви уявляєте, скільки зазвичай коштує помада «Кларин»? А ось її роздають безкоштовно, просто тут і зараз! Я захоплено блукаю серед засобів для догляду за шкірою, обираючи, які два з них купити. Може, крем для шиї? Я ще ніколи таким не користувалася. І який-небудь відновлювальний зволожувальний крем. І тоді я отримаю безкоштовну помаду! Суцільний зиск.

– Вітаю! – кажу я жінці в білій формі. – Будь ласка, креми: для шиї та відновлювальний зволожувальний. І косметичку, – додаю я, раптово злякавшись, що могла спізнитися, що обмежена пропозиція може вже й не діяти.

Але вона ще діє! Дякувати Богу. Доки з моєї кредитки «Віза» відраховуються гроші, жіночка простягає мені мою сяйливу червону косметичку (чесно кажучи, трохи меншу, ніж я очікувала), і я з нетерпінням розкриваю її. І там, звичайно ж, бачу свою безкоштовну помаду!

Якогось коричнево-червоного кольору. Трохи дивного взагалі-то. Але якщо змішати з моїми іншими помадами та ще додати трохи блиску для губ – матиме чудовий вигляд.

Додому я дістаюся вщент виснажена. Відчиняю двері – і Сьюз, мов цуценя, вибігає мені назустріч.

– Що ти купила? – вигукує вона.

– Не дивись! – кричу я у відповідь. – Тобі не можна дивитися. Це твій подарунок.

– Мій подарунок! – Сьюз надто вже переймається через власні дні народження. Хоча, чесно кажучи, я так само.

Я поспішаю у свою спальню і ховаю сумку «Бенеттон» у шафу. Потім розпаковую решту покупок і дістаю маленький сріблястий блокнотик, щоб записати туди мої витрати. Девід Е. Бартон пише, що це потрібно робити негайно, доки нічого не забулося.

– Хочеш випити? – долинає з-за дверей голос Сьюз.

– Так, будь ласка! – гукаю я у відповідь, пишучи в блокноті, і за мить вона з'являється з келихом вина.

– «Жителі Іст-Енду» почнуться за хвилину, – повідомляє Сьюз.

– Дякую, – кажу неухважно і продовжую писати. Я чітко дотримуюся правил із книжки – дістаю всі мої чеки і все занотую. Я справді пишаюся собою. Це лише доводить слова Девіда Е. Бартона про те, що, доклавши зусиль, кожен може взяти гору над своїми витратами.

Якщо подумати, я, мабуть, набрала сьогодні забагато зволожувальних засобів? Чесно кажучи, купуючи той відновлювальний зволожувальний крем у «Кларин», я забула про всі ті тюбики з «Бутс». Але нічого страшного. Зволожувачі завжди

знадобляться. Це необхідність, як хліб чи молоко, а Девід Е. Бартон каже, що на необхідні речі не можна шкодувати грошей. А крім цього, все начебто не так і погано. Звичайно, я ще не все додала, але...

Отож ось мій остаточний, повний перелік:

Капучино – 1 фунт 50 пенсів

Мафін – 1 фунт

Блокнот – 3 фунти 99 пенсів

Ручка 1 – фунт 20 пенсів

Журнали – 6 фунтів 40 пенсів

Бутерброд із яйцем і салатом – 99 пенсів

Кокосова олія для ванни – 2 фунти 55 пенсів

Зволожувачі з «Бутс» – 20 фунтів 97 пенсів

Два кардигани – 90 фунтів

«Івнінг Стандарт» – 35 пенсів

Крем для шиї «Кларин» – 14 фунтів 50 пенсів

Зволожувач «Кларин» – 32 фунти 50 пенсів

Косметичка – безкоштовно!

Банановий смузі – 2 фунти

Морквяне тістечко – 1 фунт 20 пенсів

І це все разом виходить... 173 фунти 96 пенсів.

Я дивлюся на цю цифру, просто шокована.

Ні, даруйте, вона просто не може бути правильною. Це просто неможливо. Я не могла протринькати більше ніж 170 фунтів за один день.

До того ж навіть не у вихідний день. Я була на роботі. Я просто не встигла б стільки витратити. Десь тут має бути якась помилка. Може, я просто додала неправильно. Або, можливо, щось записала двічі.

Я уважно проглядаю список і раптом радісно завмираю. «Два кардигани». Я знала! Я ж купила лише...

Ох, так. Я ж саме два їх і купила. Я сиджу мов громом уражена. Господи, я зараз просто впаду в депресію. Треба йти дивитися «Жителів Іст-Енду».

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем Роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні Роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякуємо за Ваше повідомлення, залишене на автовідповідачі в неділю 5 березня.

Щиро співчуваємо з приводу смерті Вашого собаки.

Утім, ми наполягаємо, щоб найближчим часом Ви вийшли на зв'язок зі мною чи з моєю помічницею Ерікою Парнелл, щоб обговорити ваше фінансове становище.

Із найкращими побажаннями

Дерек Сміт,

менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Шість

«Гаразд, – твердо кажу я собі наступного дня. – Головне – не впадати у відчай від того, скільки я витратила вчора». Що було – те загуло. А сьогодні починається мое нове, стримане життя. Відтепер я взагалі нічогосінько не витрачатиму. Девід Е. Бартон каже, що першого тижня слід поставити собі за мету скоротити витрати вдвічі, але я вважаю, що зможу впоратись і значно краще. Узагалі-то я нікого не хочу образити, але всі ці книжки про саморозвиток пишуть для людей, у яких немає жодного самоконтролю, правда ж? А я от досить легко кинула палити (зараз роблю це лише за компанію, але це не враховується).

Я натхненно готую бутерброд із сиром і загортаю у фольгу. Просто зробивши це, я вже заощадила зо два фунти! Термоса в мене немає (треба буде прикупити на

вихідних), тому каву мені взяти ніяк, але в холодильнику є пляшка мінералки, тож я вирішую натомість узяти її. Це ще й для здоров'я корисніше.

Насправді дивно, навіщо взагалі купувати магазинні бутерброди? Адже їх так просто готувати самим, і це виходить так дешево. Так само і з карі. Девід Е. Бартон пише, що, замість того щоб замовляти дорогі готові страви, слід навчитися самим готувати карі та смажити овочі у фритюрі, адже це вийде в рази дешевше. Саме це я й робитиму на вихідних, після того як відвідаю музей або просто погуляю побіля річки, милуючись красою навкруги.

Ідучи до метро, я почувуюся чистою, оновленою. І дуже рішучою. Поглянути лишень на всіх цих людей, що метушаться вулицею, у яких на думці самі лише гроші. Гроші, гроші, гроші. Це ж одержимість. Але щойно ви відмовляєтеся від грошей – узагалі, назовсім, – вони відразу ж перестають мати для вас хоч якесь значення. Уже зараз я почувуюся зовсім інакше. Менш матеріалістично, більш філософськи. Більш духовно. Як каже Девід Е. Бартон, ми забуваємо щодня дякувати за те, що маємо. Світло, повітря, свобода, близькість друзів... Це ж важливіше в житті, правда? Важливіше за одяг, взуття та іншу мішуру.

Мене майже лякають ці зміни, що вже відбулися в мені. Наприклад, я йду повз журнальний кіоск на станції метро, неухважливо поглядаю на нього, але не відчуваю ніякого бажання купити жоден із виставлених журналів. Журнали не мають жодного значення в моєму новому житті (до того ж більшість із них я вже прочитала).

Тож до метро я заходжу спокійна і незворушна, як буддистський монах. А вийшовши з нього, йду повз крамницю, що пропонує взуття зі знижкою, навіть не дивлячись у її бік. А потім і повз «Лючіо». Сьогодні – жодного капучино. Жодних мафінів. Узагалі жодних витрат – іду просто в офіс.

Зараз ненапружена пора місяця у «Вдалих вкладеннях». Ми щойно віддали в типографію попередній випуск журналу, тож тепер кілька днів можна бити байдики, перш ніж ми візьмемося за наступний випуск. Хоча взагалі-то, звичайно, ми маємо вже починати працювати з темами для наступного місяця. Власне, я маю сьогодні обдзвонювати біржових торговців, запитуючи, які поради вони можуть дати інвесторам на наступні півроку.

Але якось так виходить, що за весь ранок я не зробила нічогосінько – лише змінила заставку на комп'ютері на зображення трьох золотих рибок і восьминога та заповнила заявку на відшкодування витрат. Чесно кажучи, я не можу зосередитись і працювати як належить. Схоже, я надто захоплююся новою, очищеною собою. Я весь час підраховую, скільки зможу заощадити до кінця місяця і що зможу дозволити собі в «Джигсоу».

В обід я виймаю свій загорнутий у фольгу бутерброд – і вперше за день у мене трохи псується настрій. Увесь хліб розмок, маринад із огірка витік на фольгу, і вигляд усе це має не надто апетитний. Як же мені зараз хотілося б хліба з горішками та шоколадного тістечка з «Прет-а-Манжер»!

«Не думай про це! – твердо наказую я собі. – Подумай, скільки грошей ти заощаджуеш!» Тож я якось змушую себе з'їсти той промоклий кулінарний витвір і запити ковтком води. Покінчивши із цим, викидаю фольгу, закриваю пляшку і кладу її у наш маленький офісний холодильник. Минуло десь із... п'ять хвилин моєї обідньої перерви.

Тож що мені далі робити? Куди йти?

Я, зовсім нещасна, падаю за стіл. Боже, ця стриманість – нелегка штука. Я пригнічено гортаю кілька папок... потім піднімаю голову і дивлюся на Оксфорд-стрит, залюднену покупцями з фірмовими магазинними сумками в руках. Я так хочу опинитися серед них, що просто нахиляюся вперед на своєму стільці, як рослина тягнеться до світла. Я жадаю тих яскравих вогнів і теплого повітря, полиць із товарами, і навіть писку касових апаратів. Але я не можу піти. Сьогодні вранці я сказала собі, що за весь день навіть не наблизитимуся до крамниць. Я пообіцяла собі – і не можу порушити власну обіцянку. Принаймні не так швидко...

А потім у мене з'являється блискуча думка. Мені ж треба дістати рецепт карі, що його я наміряюся готувати вдома, правда ж? Девід Е. Бартон пише, що книжки рецептів – це марна трата грошей. Він повчає, що можна готувати за рецептами, надрукованими на коробках із продуктами, або брати книжки в бібліотеці. Але в мене є ще краща ідея. Я піду в «У Сміта» і перепису рецепт карі, за яким готуватиму в суботу ввечері. Таким чином, я зможу зайти в магазин, але мені не доведеться витратити гроші. Я швидко схоплююся на ноги, хапаю пальто... Крамниці, я вже йду до вас!

***

Заходячи в «У Сміта», я відчуваю, як усе моє тіло розслаблюється, як спадає з нього напруга. Опиняючись у крамниці – у будь-якій крамниці, – відчуваєш внутрішнє тріпотіння, якого нічим не замінити. Є в ньому й передчуття, й галаслива, привітна атмосфера, і просто чудова новизна всього навколо. Лискучі нові журнали, лискучі нові олівці, лискучі нові транспортири. Не те щоб мені потрібен був транспортир – принаймні відтоді, коли мені було одинадцять, – але ж хіба вони не чудово виглядають? Новісінькі, незаяложені, охайно запаковані? Завезли нове канцелярське приладдя, з леопардовим принтом – я такого ще не бачила, і на якусь мить майже піддаюся спокусі спинитися біля нього. Але натомість змушую себе пройти повз, до найдальшої зали магазину, де стоять книжки.

Знаходжу цілу полицю книжок з індійськими рецептами, вихоплюю одну з них навмання, гортаю сторінки і запитую себе, який саме рецепт мені потрібен. Я й гадки не мала, яка складна ця індійська кулінарія. Може, варто записати кілька з них – про всяк випадок.

Я обережно озираюся й витягаю блокнот і ручку. Я намагаюся діяти обережніше, бо знаю, що «У Сміта» не люблять, коли покупці щось переписують із книжок. Я це знаю, бо колись Сьюз вигнали з крамниці «У Сміта» у Вікторії. Вона виписувала номери з телефонного довідника, бо свій забула вдома – і їй наказали купити довідник або забиратися геть (хоча незрозуміло, який у цьому сенс – адже журнали дозволяють читати безкоштовно).

Хай там як, переконавшись, що ніхто на мене не дивиться, я починаю занотовувати собі рецепт «Бір'яні з тигровими креветками». Я переписала вже половину переліку спецій, коли з-за рогу з'являється дівчина в уніформі крамниці, тож я швидко закриваю книжку і трохи проходжу вздовж полиць, прикидаючись, що розглядаю книжки. Вирішивши, що небезпека минула, я знову розгортаю сторінки, але не встигаю ще нічого написати, як якась літня добродійка в блакитному пальті голосно запитує:

– То як вам, любонько?

– Що? – перепитую я.

– Книжка! – вона вказує на збірку рецептів своєю парасолькою. – Мені потрібен подарунок для невістки, а вона родом з Індії. Отож я вирішила купити хорошу книжку рецептів індійської кухні. Ця книжка хороша, як думаєте?

– Я й гадки не маю, – кажу я. – Я ж іще її не читала.

– Ох, – каже вона і йде від мене. Тут би мені стулити рота й далі робити своє, але я просто не можу втриматися, мені треба обов'язково прокашлятися і спитати:

– А хіба вона й так не знає вдосталь індійських рецептів?

– Хто, любонько? – говорить жінка, обертаючись.

– Ваша невістка! – Я вже шкодую про це. – Якщо вона з Індії, то хіба не вміє готувати індійську їжу?

– Ох, – зітхає старенька. У неї геть спантеличений вигляд. – То що ж мені їй тоді подарувати?

О Боже.

– Я не знаю, – кажу я. – Може, книжку про... про щось інше?

– Чудова думка! – радісно говорить вона і йде до мене. – Оберіть її для мене.

Чому я?

– Даруйте, – відповідаю я. – Я сьогодні трохи поспішаю. Я чимскоріш чимчикую звідти, відчуваючи легку провину.

Потрапляю у відділ CD-дисків та відеокасет, де ніколи нікого немає, і ховаюся за стійкою касет із «Телепузиками». Я озираюся навколо, переконуюсь, що нікого нема поряд, і знову розгортаю книжку. Гарзд, сторінка 214, бір'яні з тигровими креветками... Починаю переписувати далі і, щойно діставшись до кінця списку спецій, раптом чую, як суворий голос говорить просто мені у вухо:

- Не заважаю?

Я так перелякалася, що моя ручка зісковзує з блокнота і, на мій жах, перекреслює синьою лінією фотографію бездоганно приготованого рису басматі. Я швидко пересуваю палець, майже закриваючи цю чорнильну лінію, і з невинним виглядом обертаюсь. Чоловік у білій сорочці, до якої приколото бдж із іменем, осудливо дивиться на мене.

- Це ж вам не громадська бібліотека, - говорить він. - Чи ви вирішили, що тут безкоштовна інформаційна служба?

- Я її просто переглядаю, - спішно виправдовуюся я, намагаючись закрити книжку. Але той чоловік, мов фокусник, миттєво кладе пальця на сторінку, перш ніж я встигаю це зробити. Він повільно знову розгортає книжку, і ми вдвох дивимося на синю чорнильну лінію.

- Переглядати - це одне, - суворо говорить він. - А псувати товар - зовсім інше.

- Це сталося випадково! - кажу я. - Ви мене налякали!

- Гм, - чоловік втуплюється в мене важким поглядом. - Ви справді збиралися придбати цю книжку? Чи взагалі будь-яку книжку?

Западає мовчанка, а тоді я присоромлено зізнаюся:

- Ні.

- Усе ясно, - чоловік міцно стискає губи. - Що ж, боюся, це питання нам доведеться вирішувати разом із менеджером. Звісно, ми тепер не зможемо продати цю книжку, тож це наш збиток. Вам слід пройти зі мною і пояснити їй, що саме ви робили, коли пошкодили книжку...

Він це серйозно? Чом би йому просто не сказати, що нічого страшного не сталося, і не запропонувати мені картку постійного покупця? Мое серце починає панічно калатати. Що мені робити? Звісно, у моєму новому режимі економії я не можу купити книжку. Але й пояснювати менеджеріві я не хочу.

– Лінн? – гукає чоловік продавчиню за прилавком із кульковими ручками. – Будь ласкава, поклич до мене Гленіс.

Він це таки серйозно. Він здається таким задоволеним собою, ніби зловив магазинного крадія. Чи можуть подати в суд за чорнильну пляму в книжці? Може, це вважають вандалізмом. О Боже. У мене буде судимість. Я ніколи не зможу поїхати до Америки.

– Послухайте, я куплю її, гаразд? – насилу видихаю я. – Я куплю цю довбану книжку. – Я вихоплю її з рук того чоловіка і поспішаю до каси, доки він не встиг нічого більш сказати. Серце в мене й досі тяжко калатає.

Біля сусідньої каси стоїть та старенька в синьому пальті, і я намагаюся уникати її погляду. Але вона мене помічає і сповненим торжества голосом кричить:

– Я скористалася вашою порадою! Обрала те, що, сподіваюся, їй справді сподобається!

– Чудово, – відповідаю я, простягаючи свою збірку рецептів касирці.

– Називається «Короткий путівник по Індії», – торочить далі літня жінка, показуючи мені товсту книжку в м'якій синій обкладинці. – Чули про такий?

– О, – вимовляю я. – Ну, так, але ж...

– Із вас 24 фунти 99 пенсів, – каже дівчина за моєю касою. Що? Я здивовано витріщаюся на дівчину. Двадцять п'ять фунтів просто за рецепти? Чому я не могла взяти якусь дешевеньку брошурку? Чорт. Чорт. Страшенно неохоче я виймаю кредитку і простягаю їй. Шопінг – це одне, а коли вас силують купувати, якщо ви цього не хочете, – це вже зовсім інше. Адже на ці двадцять п'ять фунтів я могла б купити, наприклад, гарну білизну.

Утім, думаю я, йдучи з тієї крамниці, я отримала цілу купу балів на клубну карту. Що дорівнюють... 50 пенсам! І тепер я зможу готувати різноманітні смачні екзотичні страви, заощаджуючи купу грошей на готовій їжі. Справді, цю книжку можна вважати вдалим придбанням.

Не хочу вихвалитися, але, окрім цієї витрати, наступні два дні я просто неймовірно добре тримаюся. Єдине, що я купую, – справді крутий хромований термос, щоб брати каву із собою до офісу (а ще каву в зернах та електричну кавомолку – не пити ж мені ту гидотну розчинну каву)? І ще квіти й шампанське до дня народження Сьюз.

Але на це мені дозволено витратитися, адже, як навчає Девід Е. Бартон, слід цінувати своїх друзів. Він каже, що ділитися хлібом із друзями – одна з найстаріших і найважливіших традицій у людському житті. «Не припиняйте підносити подарунки своїм друзям, – пише він. – Вони не повинні бути особливо вишуканими – спробуйте мислити творчо і виготовляти їх самостійно».

Тож я купила для Сьюз маленьку, а не велику, пляшку шампанського, а замість того щоб купити дорогі круасани в кондитерській, вирішила приготувати їх із готового тіста.

Увечері ми збираємося в «Терраццу» на вечерю з двоюрідними братом та сестрою Сьюз, Таркіном та Фенеллою, і, чесно кажучи, це може вийти досить дорогий вечір. Але все гаразд, адже це можна вважати діленням хліба з друзями (от тільки «хліб» у «Террацці» – це фокача з в'яленими помідорами, що коштує 4,50 фунтів за кошик).

Фенелла з Таркіном приїжджають на день народження Сьюз о шостій годині, і, щойно побачивши їх, вона починає захоплено верещати. Я поки що у своїй кімнаті, закінчую фарбуватися й відтягую ту мить, коли мені доведеться вийти й привітатися з ними. Я не надто захоплююся Фенеллою та Таркіном. Насправді, як на мене, вони трохи дивакуваті. По-перше, вони мають дивний вигляд. Вони обое худючі, бліді й кістляві, і в них однаково стирчать зуби. Фенелла ще намагається щось виправити одягом та макіяжем і виглядає не надто вже погано. Але Таркін, чесно кажучи, схожий на куницю. Чи на щура. Щось таке миршаве й кістляве. Поводяться вони також дивно. Катаються на велосипеді-тандемі, носять парні светри, які для них в'яже їхня старенька бабуся, і говорять тією дурнуватою родинною мовою, якої ніхто, крім них, не розуміє. Бутерброди, наприклад, вони називають «броди». Напої в них – це «хилька» (усі, крім води, яку вони називають «буль»). Повірте, це швидко починає дратувати.

Але Сьюз їх обоожнює. У дитинстві вона проводила кожне літо з ними в Шотландії і просто не помічає їхніх дивацтв. А найгірше, що й вона сама переходить на мову «хильок» і «бродів», коли вони з'являються. Я від цього просто божеволію.

Проте нічого не вдієш – вони зараз тут. Я дофарбовую вії і встаю, дивлячись на своє відображення в дзеркалі. І я дуже задоволена тим, що бачу. Я вдягнена в простий чорний топ і чорні штани, а на шиї в мене вільно пов'язаний мій чудесний, мій розкішний шалик «Денні та Джордж». Боже, оце справді вдале придбання. Вигляд просто приголомшливий.

Я ще трохи затримуюсь, а потім неохоче відчиняю двері своєї кімнати.

– Привіт, Бекс! – говорить Сьюз, підводячи на мене свої променясті очі.

Вона сидить зі схрещеними ногами на підлозі коридору, розгортає подарунок, а Фенелла з Таркіном стоять поруч і дивляться на неї. Сьогодні, дякувати Богові, вони не в парних светрах, але на Фенеллі дуже дивна червона спідниця, пошита з волохатого твіду, а двобортний костюм Таркіна має такий вигляд, ніби його пошили під час Першої світової війни.

– Привіт! – кажу я і ввічливо цілую їх обох.

– Вау! – кричить Сьюз, витягаючи з обгортки картину в старовинній позолоченій рамі. – Повірити не можу! Просто не можу повірити!

Вона переводить сяйливі очі з Таркіна на Фенеллу, а я зацікавлено дивлюся на картину через її плече. Але, чесно кажучи, вона мене не дуже-то вражає. По-перше, вона надто блякла – суцільні світлі зелені й коричневі плями, і – знову по-перше – на ній зображений просто кінь, що стоїть серед поля. Адже... хіба він не міг би стрибати через паркан чи стояти дибки, чи ще щось таке? Або скакати Гайд-парком, а в сідлі щоб була дівчина в прекрасній сукні в стилі «Гордості та упередження».

– З днем стриноження! – хором виспівують Таркін із Фенеллою. (Ще одна їхня фішка: вони називають дні народження «днями стриноження», відтоді як... Господи, це надто нудно розповідати.)

– Вона просто чудова! – захоплено говорю я. – Просто прекрасна!

– Так, звісно! – зосереджено говорить Таркін. – Поглянь лише на ці кольори.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/ru/kinsella_sofi/shopogol-k

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)